CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI!

Director
PAUL LĂZĂRESCU
Redacția și Administrația
Bd. Republicii nr. 34
București, Sector 2,
Tel. 15 03 39
4 pagini — 1 leu

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII
(Seria a VI-a nr. 107)
JOI
14 iunie 1990

www.columna.ro

Parlament '90

O bună tradiție obligă pe parlamentari să informeze electoratul asupra activității și punctelor lor și a partidului din care fac parte. Și rândurile ce urmează se înscriu pe această linie.

Pe ordinea de zi a primei ședințe a Adunării deputaților din 9 iunie figura discutarea unor forme preliminare privind activitatea Adunării deputaților", desemnarea președintelui provizoriu pe vârsta vârstei, alegerea membri ai comisiilor pentru validarea deputaților, precum și pentru elaborarea unui Regulament al Adunării. În aparență, probleme de procedură care nu anunțau discuțiile aprinse ce au urmat.

Grupul parlamentar P.N.Ț.cd. a cerut prin senatorul acestor rînduri modificarea art. 3 formulat astfel în Proiect: „Pentru validarea mandatelor, Adunarea Deputaților alege, în prima sa ședință, o comisie compusă din 30 de deputați care să reflecte, în mod proporțional configurația politică a Adunării, așa cum aceasta rezultă din constituirea grupurilor parlamentare". Operația de validare fiind o continuare a celei din ziua alegerii, prin confirmarea ori amendarea ei, grupul nostru parlamentar a propus — în vederea asigurării imparțialității lucrărilor de validare — prezența în comisie a tuturor grupurilor constituite. Textul propus pentru al doilea alineatul citat este următorul: „Pentru validarea mandatelor, Adunarea Deputaților alege, în prima sa ședință o comisie de 30 deputați care trebuie să reflecte, în mod egal, toate grupurile constituite". După ample discuții — la care au mai luat parte între deputații P.N.Ț.-c.d. și domnii Petru Maior și Ion Ratiu și Ion Diaconescu, textul a fost modificat fiind partial câștig de cauză propunerii grupului nostru în sensul că numărul de 30 de deputați a fost mărit la 39, incluzînd și pe reprezentanții formațiunilor ce nu ar fi beneficiat de prezență la validare pe baza formulării anterioare.

Evident, în urma numeroaselor contestații nerezolvate, prezența în comisia de validare a multor grupuri anunță dezbateri prelungite. Grupul P.N.Ț.-c.d. va avea un reprezentant în această comisie.

Cîteva probleme de procedură anunță implicații majore. Se prevede anume la sfîrșitul mai multor articole, ca votul Adunării să dea cîștig de cauză unei propuneri prin „jumătate plus unu" din membrii Adunării, cînd, găsindu-ne la începutul unei deschideri spre democrație, mult mai indicat ar fi fost votul de două treimi, și în fine, apare la art. 5 mențiunea că „alegerea se face prin vot deschis". Propunerile unor membri ai opoziției pentru o majoritate de două treimi și „vot secret", în toate cazurile, au fost respinse. Dacă în cazurile amintite e vorba doar de chestiuni de procedură, lupta pentru votul secret, în special, rămîne un deziderat major nu numai al opoziției ci și al democrației, în general.

Cea mai urgentă problemă — pentru a evita votul prin ridicare de mîini ca pe vremuri — este aceea a instalării unui Tablou electronic în Parlament. Propunerea s-a bucurat de o largă susținere.

Discuții ample a suscitat art. 21, la care grupul nostru a sprijinit și completat propunerea P.N.L. Alineatul II prevedea: „Proiectul de Regulament se dezbate pe articole, fiecare grup parlamentar avînd dreptul să participe la dezbateri cu un număr de vorbitori în funcție de proporția membrilor fiecărui grup parla-

GABRIEL ȚEPELEA

(Continuare în pag. a 4-a)

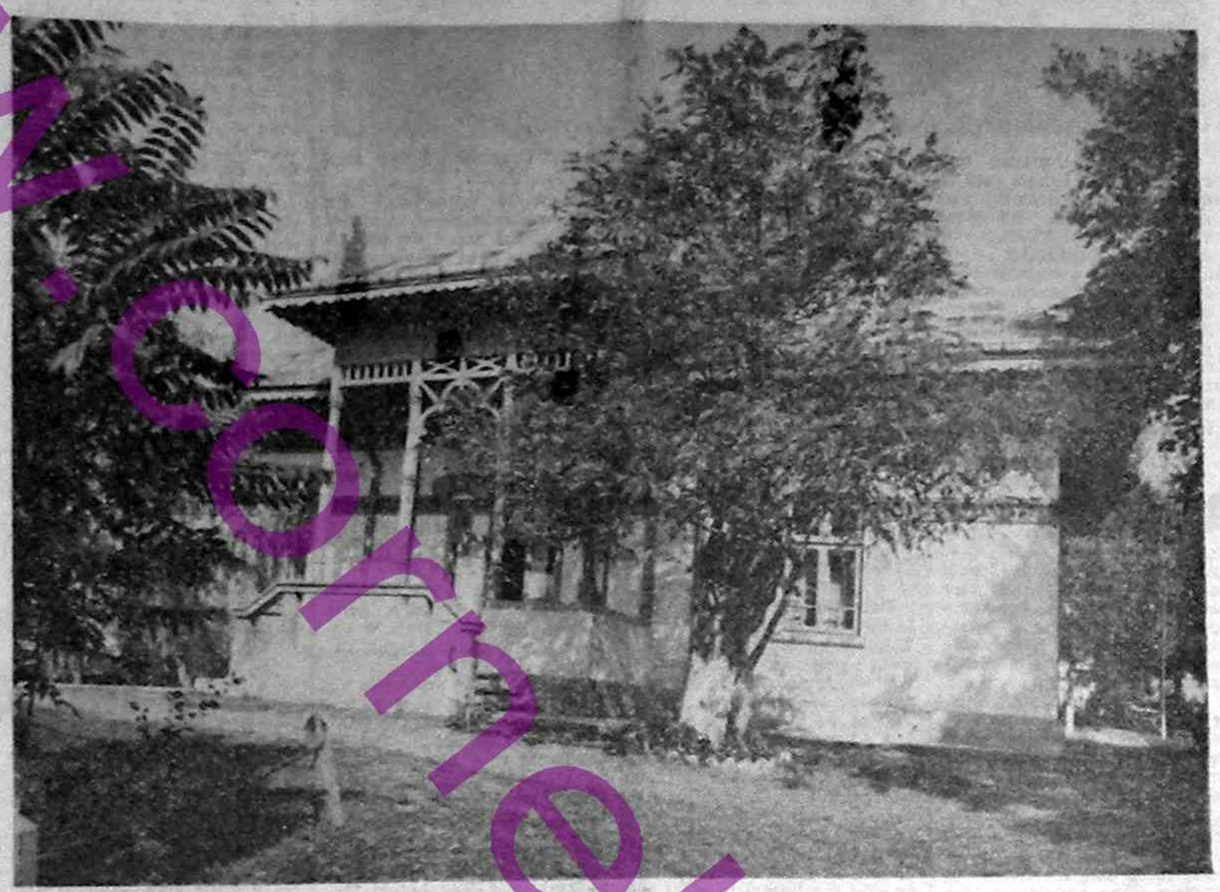

Casa memorială Mihai Eminescu, de la Ipotești

Efigia lui Eminescu, stema tricolorului României

Prezentul și viitorul neamurilor depind în mod decisiv de capacitatea lor spirituală. Vechile însemne — scuturi, săbii, etc., — expresii ale stării de război, care a bîntuit timp de milenii specia umană, nu mai exprimă evoluția pe care se angajează omenirea. Poftele primare, năvălirile, jafurile și anexiunile ies din istorie. Recunoașterea lui Eminescu drept stemă-simbol a României este conformă spiritului pașnic și bunecuviințe a Românilor. De aproape trei mii de ani, de cînd sîntem atestați de documente pe acest pămînt, am reușit, între Tisa și Nistru, să ne apărăm, nelăsîndu-ne anexați în năvăliri și anexiuni, așa cum au procedat, multă vreme, unele popoare. Omenirea va supraviețui doar prin eliminarea războaielor și armelor din viața planetei. Spiritul creator, într-o nouă istorie, a păcii, va decide înscrierea neamurilor în șirul secolelor și mileniilor ce vin. Înălțarea lui Eminescu în standardul poporului român va fi prima bătaie de inimă a viitorului, ce începe a se institui în viața mult zbuciumatelor popoare din Europa.

Este de așteptat ca întreaga intelectualitate românească să se implice în sprijinul legiferării acestei propuneri.

Ziua încetării din viață a lui Eminescu și totodată a triumfului în eternitate, ar deveni ziua națională a poporului român. Nu am face decît să legiferăm ceea ce Mihai Eminescu este de fapt, conducătorul neamului românesc, prin cuvîntul investit cu nimbul genialității sale.

GHEORGHE GAVRILĂ COPIL

„Golania", evacuată cu forța

Aflăm de la posturile noastre de radio că au fost reținute pentru cercetări 263 de persoane

Orice ar spune poliția și guvernul, cei care s-au aflat în Piața Universității miercuri pe la orele 4 dimineața vor spune cu totul altceva; și totul depinde de onestitatea și obișnuința noastră de a alege. Pe cine vom crede mai mult, pe chițaci ori pe cei adunați acolo și gata să se sacrifice pentru adevărata libertate și democrație?

Deci, ce spun martorii oculari și cei care au suferit agresiunea preacinstitei poliții.

Pe la ora 4 toată piața a fost înconjurată de cîteva mii de polițiști. Pe timpul nopții fuseseră făcute masive arestări prin Gara de Nord sau prin alte locuri de unde au putut fi racolați indivizi dubioși și murdari. Este foarte posibil ca aceștia să fie cei care vor apărea la televizor drept manifestanți, pentru a-i compromite pe aceștia. În Piața Universității, în momentul apariției polițiștilor, cîțiva dintre greviști s-au îndreptat înspre marginile baricadei și au fost luați imediat la bătaie.

Erau loviți cu săibăticie și încărcați în aceleași dube din 21 decembrie. Un grup de greviști s-a refugiat în holul hotelului Intercontinental. Peste ei au năvălit polițiștii, cei cu căști, lovind bestial în stînga și-n dreapta cu bastoanele. În momentul în care au întîmpinat rezistența celor postați în ușă, grupul mare de polițiști au asaltat localul spărgînd geamurile cele mari cu ajutorul bastoanelor. (A se reține deci că polițiștii au fost cei care au spart geamurile iar faptul că declarația lor, făcută nouă, cum că demonstranții au fost cei care au devastat hotelul și au aruncat cu sticle, rănindu-i pe chițaci, este o pură minciună.)

Doamna Ștefoglu Ecaterina (36 de ani), participantă la Revoluția din 21 decembrie și una din victimele violențelor din ziua aceea, a scăpat pentru a doua oară cu viață, acum, în această acțiune contrarevoluționară și represivă a Statului.

Surprinsă în fața hotelului Intercontinental, doamna Ștefoglu a fost lovită foarte puternic în cap de un polițist (din trupele acelea fioroase, cu căști), după care a fost aruncată în dubă. Împreună cu vreo alți cincizeci de inși, a fost dusă la circa de poliție de lîngă Gara de Nord, unde, vreo jumătate de oră nu a fost decît privită cu groază din pricina sîngelui care îi șiroia, ieșindu-i din rana de la cap și umplîndu-i tot corpul. Pînă la urmă, trei chițaci s-au „milostivit" și au dus-o pînă la Spitalul Municipal, abandonînd-o în fața unei uși de serviciu a acestuia. La coborîre i-au oprit sandalele și i-au spus să meargă desculță (!?) pentru că „o să-ți dea Rațiu altele" (!!??).

Bîjbîind de una singură prin coridoarele și centrala termică a spitalului, rănita a fost găsită de cineva din personalul sanitar, a fost operată la cap și i s-au pus pansamentele necesare. Și-a pierdut conștiința numai după aceea. Revenindu-și, a părăsit locul, a trecut la Spitalul 9 pentru a i se face o encefalogramă, care i-a fost amînată, după care a trecut pe la redacția noastră. Pînă la ora încheierii acestei relatări, ora 9, dînsa este singura victimă (a agresiunii poliției din această zi) care a „scăpat" de sub arest și cu care am putut sta de vorbă.

Piața Universității a fost curățată în stilul cel mai fascist. Au dispărut toate însemnele manifestației, bulevardul a fost spălat cu mașinile, corturile grediștilor au fost rase cu buldozerele. Iar cîteva circumscripții de poliție stau acum pline cu oameni nevinovați, pașnici și răniți grav (mulți

B. M.

(Continuare în pag. a 2-a)

Sindicatele — o poartă către democrație

„Interesele muncitorilor români sînt foarte asemănătoare cu interesele muncitorilor din alte țări"

Convorbire cu doamna ANNA OULATER, șefa Departamentului pentru Europa Centrală și de Est al Confederației Internaționale a Sindicatelor Libere (C.I.S.L.) și domnul DON SLAIMAN, reprezentantul C.I.S.L. la București

— Cum vedeți liberalizarea problemei sindicale în România? Care credeți că sînt căile practice de constituire a unei mișcări sindicale independente?

A.O.: În constituirea sindicatelor libere, independente, trebuie găsită calea de mijloc între principiul liberei asocieri și determinarea salariaților de a intra în sindicat. Sigur, trebuie exclusă obligativitatea de a deveni membru al unei organizații sindicale. Un fenomen care trebuie evitat este fragmentarea, el putînd fi folosit de forțele antidemocratice.

Consider că este important ca se organizeze sindicate puternice în industrie, în această activitate fiind implicată o mare masă de oameni. Acum, legată cu reformele economice reconizate în România, veți descoperi că interesele muncitorilor români sînt foarte asemănătoare cu interesele muncitorilor din alte țări, europene sau neeuropene. Este important să se creeze o bază internică pentru solidaritate sindicală internațională, dar în termenii sloganelor totalitarismului comunist. Așadar dacă se poate construi structura sindicatului de la nivel local (întreprinderea), la național și apoi internațional, prin legături cu adevărate organizații sindicale, din care se va marca un punct important în lupta pentru drepturile salariaților.

Care ar trebui să fie, după dumneavoastră, rolul sindicatelor în readucerea României pe calea democrației reale?

A.O.: S-a spus, și este perfect adevărat, că o dictatură poate fi distrusă într-o zi, însă construirea unei democrații durează ceva mai mult. Ani, cîteodată. Pentru că democrația este clădită pe instituții. Instituții solide, bine structurate. Iar sindicatele sînt poate instituțiile-cheie în procesul de democratizare.

D.S.: Sindicatele sînt importante în construirea democrației pentru că, spre deosebire de alte instituții (biserică, armată), ele sînt constituite de jos în sus. Sindicatele adaugă voci în dialogul politic și social, sînt organizații în cadrul cărora muncitorii pot vorbi, se pot afirma ca individualități. Iar faptul că se simt apărați de sindicat le dă curajul de a-și exprima opiniile fără teama că-și vor pierde slujba sau că vor avea de suferit în alte moduri. Individul este protejat de grup. Același lucru se întîmplă și în cazul sindicatelor independente. Ele trebuie apărate de alte sindicate, de federații, de confederații naționale și internaționale. Un sindicat izolat are șanse foarte mici de cîștig în lupta pentru drepturile membrilor săi. Deci, sindicatele independente trebuie să colaboreze, să schimbe informații, să-și coordoneze strategiile, tacticile necesare pentru atingerea obiectivelor propuse.

ALEXANDRU GANEA

(Continuare în pag. a 4-a)

Nouă întrebări și șase răspunsuri privind privatizarea

Interviu realizat într-una din întreprinderile reprezentînd tehnica de vîrf — „Întreprinderea de Echipamente Periferice București"

La cele nouă întrebări au răspuns cu amabilitate: dl. ing. **Andrei Alexandru**, mecanicul șef al întreprinderii, salariat din anul 1975; controlorul de calitate **Mihai Ștefan** (Gogu — cum îi mai spun colegii); dl. ing. **Lucrețiu Mincu** — șef atelier protecția suprafețelor; **Doina Stănculescu** — tehnician; dl. ing. **Gheorghe Antoniu** — șeful secției prelucrări mecanice și electricianul **Paul Grigorescu**. Simplitatea întrebărilor și răspunsul interlocutorilor au creat un cadru propice acestui dialog deschis, avînd ca temă „mult contestata privatizare". Înaintea deschiderii dialogului, să aruncăm împreună o privire asupra întrebărilor:

1. SÎNTEȚI PENTRU PRIVATIZARE?
2. CUM VEDEȚI RELAȚIA PATRON-MUNCITOR?
3. CE BENEFICII AR PUTEA ADUCE PRIVATIZAREA?
4. ÎN ÎNTREPRINDEREA DE ECHIPAMENTE PERIFERICE, MUNCITORII AR PUTEA DEVENI ȘOMERI?
5. POT DEVENI SALARIAȚII ACESTEI ÎNTREPRINDERI, ACȚIONARI?
6. O ALTĂ FORMĂ DE REDRESARE A ECONOMIEI — ÎN AFARA PRIVATIZĂRII — MAI VEDEȚI?
7. CE ȘANSE AR AVEA ÎNTREPRINDEREA ȘI MUNCITORUL, LUCRÎND CU CAPITAL STRĂIN?
8. DE CE SE TEM MUNCITORII DE PRIVATIZARE?
9. CE ROL AU SINDICATELE ÎN RELAȚIA MUNCITOR-PATRON?

Dacă unele răspunsuri sînt scurte, telegrafice, cîteva reține în mod deosebit atenția, în special cel al d-lui ing. Andrei Alexandru. În concepția domnei sale, privatizarea este singura metodă ce poate duce, într-un timp relativ scurt, la descentralizarea economiei, în condițiile în care se va face treptat, începînd cu comerțul, întreprinderi mici — succesul nu poate fi pus sub semnul îndoielii. Ceilalți, răspund fără ezitare cu clasicul „DA".

Relația patron-muncitor, trebuie să aibă la bază contractul de muncă, întocmit de asemenea manieră încît să fie avantajos pentru ambele părți.

Patronul trebuie să ducă o politică de cointeresare a muncitorilor Domnul ing. Lucrețiu Mincu simplifică întreba-

NABUCCO

(Continuare în pag. a 4-a)

A treia încercare

Domnul Paul Constantin, maistru la Întreprinderea de Protecție Prestări și Autoutilitare București, l-a dat în judecată pe domnul Ion Iliescu în baza articolelor 193, 194 și 205 Cod Penal, articole care vizează amenințarea, santajul și insulta. Plîngerea a fost înregistrată în data de șapte mai iar dosarul cu nr. 240 se află la Comisia de judecată a Primăriei Sectorului 1. Prima înfățișare a fost fixată pe data de 4 iunie, tot la ora 11. Din nou domnul Iliescu nu s-a prezentat. Acest lucru a fost justificat prin faptul că nu a fost trecută adresa corectă a domnului Iliescu.

Următorul termen care a fost fixat este în ziua de 18 iunie.

AURA ALEXA IOAN

Nu-i datorăm nimic lui Gorbaciov

Occidentul îl măgulește și-l încurajează pe Gorbaciov: oficialitățile, din interes și curtenie diplomatică, mass-media din excentricitate, populația din ușurarea resimțită în urma destinderii și din plăcerea de-a avea vedete.

Ce urmărește însă, Mihail Gorbaciov prin politica sa? La această întrebare nu există decît un răspuns: salvarea comunismului și a imperiului sovietic.

Relaxarea politică est-europeană în general și Revoluția română în special nu sînt cadouri ale lui Gorbaciov. Păstrarea acestor state sub un control rigid, într-o stare de dependență semi-colonială, a devenit prea costisitoare pentru Uniunea Sovietică, aflată și ea într-o fază avansată a crizei sistemului comunist. Gorbaciov preferă să se concentreze pentru a reforma „colosul cu picioare de lut", și a obține pentru el sprijinul economic al Occidentului.

Gorbaciov posedă știința de a domni și face de bunăvoie o serie de concesii pentru a nu fi nevoit să piardă totul. El a simțit că nu ar mai fi durat mult pînă la izbucnirea unor teribile seisme politice și sociale. Se pare, însă, că Perestroika vine prea tîrziu sau că este insuficientă: dovadă, conflictele inter-etnice, mișcările de independență națională și succesele mișcării radicale.

Este normal ca Gorbaciov să simtă afinități și să sprijine regimuri comuniste apropiate de reformismul său. Transformările din statele-tampon care despart U.R.S.S. de Occident comportă inconveniente și riscuri la care el n-ar fi fost dispus dacă nu ar fi avut de apărat interese vitale. Or, și în această direcție, el pare să fie depășit de exigențele popoarelor acestor țări.

Problema finală constă în ceea ce va alege Gorbaciov pentru a salva cu orice preț: sistemul comunist sau imperiul. Ambele sînt condamnate la pieire, dar este interesant care va dispare mai întîi. Mersul istoriei este spre o Europă unită, prosperă și democratică.

CONSTANȚA MUNTEANU

DIRECTOR „MODEL" LA I.C.S.M. ROȘIORII DE VEDE

Cum s-a instaurat democrația într-o întreprindere comercială orășenească din subordinea Direcției Județene Comerciale Teleorman și a Ministerului Comerțului Interior și anume la I.C.S.M. Roșiori de Vede? „Alegerea" conducătorului întreprinderii nu este legală, cunoscînd faptul că domnul Cotoc Petre ocupă postul de director urmare obținerii a 43% din voturi (din 643 participanți i-au votat numai 275); Deși contestată această alegere, pînă în prezent nu s-a trecut la o nouă votare.

Dar să vă împărtășim cîte ceva despre „profilul politic, moral" și nivelul profesional al noului conducător, directorul Cotoc Petre...

...A fost director adjunct al I.C.S.M. Roșiori de Vede, activist al Comitetului Orășenesc de Partid, secretar cu propaganda, absolvent al cursurilor postuniversitare Ștefan Gheorghiu, președinte al Crucii Roșii din întreprindere, al P.S.I., etc.

Pentru menținerea pe post a făcut raportări false ale realizării planului, a pus în practică „alimentația științifică" a oamenilor muncii prin diversificarea producției culinare pe bază de legume și pește oceanic, cu aplicarea raportului 5/1 legume-carne.

Ce a mai reușit să facă tov. director? Să ajute o secretară a Comitetului de Partid cu dactilografierea materialelor ce trebuiau a fi susținute la Academia Ștefan Gheorghiu; să lasă nepătat din încurcătura produsă în 1986, cînd urmare incendiului, s-au produs pagube Întreprinderii de 1 milion lei. Fiind președintele P.S.I.-ului era normal să fie scos nevinovat, fiind îndepărtați directorul cordonator și contabilul șef. Ca secretar cu propaganda a devenit „scriitor", ideile sale valoroase fiindu-i publicate în „Munca de partid" nr. 9/1989.

A retrogradat fără temei legal și a trimis la depozitul de ambalaje un om nevinovat, micșorîndu-i salariul. A trecut personal calificat și cu pregătire de specialitate, gestionari, în munci necalificate. A desființat cu de la sine putere orchestra restaurantului Rahova. A folosit decoratori și vitrinieri pentru propagandă și nu pentru reclamă comercială.

În 1989 și-a sărbătorit ziua de naștere într-un separeu al restaurantului Rahova, cu marfă adusă din străinătate, cu falsificarea notei de plată. Va putea să dovedească cu acte tov. Cotoc Petre cît i-a costat această agapă?

În prezent, d-l director Cotoc Pétre este la fel de „principial", de corect. A făcut tot ce i-a stat în putință pentru a împiedica numirea unei persoane în postul de director adjunct de către Ministerul Comerțului Interior și Direcția Județeană Comercială Teleorman. S-a opus chiar la participarea la concurs a celor doi șefi de birouri comerciale, care îndeplineau condițiile cerute de lege.

D-l director Cotoc este „inventator" și în materie de examene. A organizat o adunare generală care a infirmat dreptul la concurs al celor mai sus menționați. Deci, domnul director are putere absolută. Dacă el nu vrea, nu se poate ocupa postul de director adjunct. Deși la 19 martie 1990 delegații H.C.I. — D.G.C. — Teleorman, președintele C.P.U.N. Roșiori, primarul, viceprimarul s-au prezentat pentru a prezida concursul, acesta n-a avut loc. La 4 aprilie trebuia să se țină noul concurs, apoi la 5 aprilie, dar n-a avut loc nici pînă astăzi.

Atragem atenția Ministerului Comerțului Interior să înceapă urgent și cu toată exigența anchetarea situației de la I.C.S.M. Roșiori de Vede, prin analiza modului ilegal în care este ocupat postul de director, cît și postul de director adjunct vacant vizavi de situația dezastruoasă a comerțului din orașul Roșiori de Vede.

ODETTE HANGANU

N.R. Pentru modul necorespunzător, ilegal, în care se munceste în prezent, punem la dispoziția comisiei de anchetă, hotărîrea Consiliului de administrație nr. 10/27 februarie 1990 a I.C.S.M. Roșiori de Vede.

SEMIPRIVATIZARE ?

[illegible] cînd vrei să cumperi ceva, magazinele ori [illegible] pentru ei primesc marfă, sau sînt plătiți [illegible] marfă amatorii, fie ei sătenii, ori este [illegible] ?

[illegible] spuneți, e întreb pe doamna de lîngă mine [illegible] vîrstă care inspira încredere). Păi ce să vă spun [illegible] nu vedeți ?, la acest magazin [illegible] programul.

Ca [illegible] să fie [illegible] rog să-mi spuneți numele dumneavoastră doamnă [illegible] domnule, că eu nu vreau să fac rău nimănui, și îmi pare rău să v-aș nimeri dumneavoastră ați [illegible] Astia nu vor să înțeleagă [illegible] dată pentru [illegible] nu asa trebuie să fie. Dacă s-au chef de [illegible], să lase pe alții care vor să muncească. Tot la fel ca la [illegible] nu [illegible]". Am venit special la acest magazin și [illegible] cu bilete în ușă... Asta este ! Magazin [illegible] textila 2", strada Kogălniceanu, nr. 5, vînzătoarea doamna Sanda Gălățeanu, fată drăguță, dar mai puțin amabilă, oarecum iritată de atmosfera creată și poate de prezența [illegible] atribuie vina pe aprovizionare ! ICRM-ul nu asigur[illegible] și nici marfă nu aduce. Dacă primește, totuși, marfă, este cîteva rujuri și șăpunașe le vînd într-o jumătate de oră. Și pe urmă ce fac ? Eu cu ce să-mi fac planul ? [illegible] să plătesc din buzunarul meu o mașină particulară ca să pot aduce marfa" !

Vă convine să dați din buzunar, doamnă ?

„Ce să fac, îmi convine sau nu, asta este. Peste tot se întîmplă la fel".

Oare atît de patriotă să fie doamna Gălățeanu încît să aprovizioneze magazinul statului cu proprii ei bani ?!

MARIAN DINU

Coloana cu vulturi

A fost, practic, primul monument din capitală (1872), deși inaugurarea a avut loc cu cîteva zile după dezvelirea statuii lui Mihai Viteazul (anul 1874). Considerat drept „măreț" pentru acele vremuri (sculptor Karl Storck), monumentul era format dintr-o coloană de marmură albă, sprijinită pe un capitel ornat cu frunze de acant un glob pămîntesc pe care se afla un vultur cu aripile întinse pentru zbor. Cînd în anul 1890 primarul Pache Protopopescu a deschis noul bulevard (ce-i purta numele), pentru a îndulci puțin peisajul sordid, a preluat coloana de la Ateneu și a amplasat-o în piața ce sa numise Addis-Abeba. Din cauza zvelteței coloanei terminate cu acel glob minuscul, bucureștenii au botezat-o „Chibritul lui Pache". După doi ani, primăria a hotărît să ridice aici o statuie lui C.A. Rosetti și coloana a fost mutată la „Rond".

Căzut la cutremurul din 1977, monumentul — considerat în mod greșit de factură regalistă din cauza vulturului — nu a mai fost refăcut de regimul comunist care a procedat identic și cu alte multe monumente ale Bucureștilor de altădată.

SILVIU DRAGOMIR

Scrisori de la cititori

EXTEMPORAL

Motto :
„Îți respect părerea, dar respect-o și tu pe a mea"

În clasă e liniște. Toți sînt concentrați, probabil, pe subiectul extemporalului („Transporturile fluviale, maritime, aeriene", lecție recomandată de „domnul profesor întru perfecționarea cunoștințelor noastre generale", fără însă a ne fi fost predată în ora precedentă). E mai comod să stai la catedră și să citești ziarul.

Iată însă că lucrurile nu se petrec chiar atît de pacifist cum am fi fost tentați să credem la începutul orei. „Domnul" profesor găsește pe banca unei eleve revista „22" și, în momentul următor, exclamă :

— A... ! Va să zică din ăștia îmi sînteți ! Țineți cu Piața Universității ! Cu alde Doina Cornea, criminala națională, cu Rațiu și Cîmpeanu ! Unde or fi văzut unii comunism în Frontul Salvării Naționale nu știu ! Probabil noi sîntem bolnavi de miopie politică... Toți comuniștii, toți ăia care au dus-o bine și au văzut că acum îi s-a înfundat s-au adunat în Piața Universității !"...

Simt nevoia să mă descarc, să spun cuiva (în stare să înțeleagă), toată impresia pe care mi-a făcut-o „cuvîntarea" profesorului... Așa că, trag o linie sub ceea ce scrisesem și încep (stîngaci, căci furia mă orbește) : „Spuneți tă Frontul nu este o organizație comunistă ? Spuneți că Televiziunea Română este într-adevăr liberă ? Atunci de ce ieri, 4 06 1990 la orele 20.00, în cadrul atelinformatorului emisiunii „Actualități" nu s-a spus că organizațiile din Piața Universității au pornit în marș spre clădirea Ambasadei Chinei și au depus în semn de omagiu garoafe albe ? De ce nu s-a anunțat asta decît la radio, cînd la ora aceea lumea era încordată în fața televizorului ? De ce ? Pentru a nu pune în umbră pe „oamenii de bine" din F.S.N. care nu au mai avut nici măcar bunul simț să viziteze unul din spitalele în care zac răniți adevărații participanți la revoluție, pe spinările cărora ei s-au ridicat fără rușine...

Da, cei de la Universitate nu făcut un gest prea frumos, prea nobil, ori țara trebuie să-i creadă niște huligani, niște haimanale. Dar iată că acești huligani, aceste haimanale au făcut greva foamei. S-au hotărît să moară luptînd pentru un ideal, pentru o țară într-adevăr liberă... Dacă poporul ar putea să-i înțeleagă ! Și ar reuși dacă nu i-ar mai privi pe cei din Piața Universității, pe ecranul televizorului, prin prisma „democrației" cu o bucată de salam și cîteva kg de căpșuni, ci cu propria rațiune a sufletului său sătul de comunism...

— „Gata, strîngeți lucrările", se aude vocea profesorului.

Îmi vin în minte versurile lui Eminescu : „Căei voi muri-nd în luptă, ei pot să fie mari" (pentru a dia cera ?).

În cele cîteva minute ale pauzei care urmează o revăd cu ochii minții pe doamna cu care stătusem la masă la căpșuni și vorbele ei îmi răsună în urechi :

— „Ești feministă ?"

Purtam în mînă un trandafir roșu.

— „Doamne ferește !" (mă la gura pe dinainte, scîrțîitul ce va urma).

— „Cum, Doamne, ferește ! Ce, vrei să mănînci căcat ? Să vezi tu ce bine o să fie cu trandafirul !".

Mă rog, păreri și păreri... gîndesc, neîndrăznind să mai scot vreun cuvînt. De fapt, încep să-mi dau seama „ce bine o să fie", privind coada de proporții impresionante a lumea care aleargă înebunită că „a băgat cartofi la aprozar". Simpatica vecină îmi privește încălțările : niște espadrile roz, cam uzate.

— „Văd că nici Adidaș străini nu ai ! Atunci cum poți să spui că nu ții cu Frontul ? Fiindcă doar noi, cei cu FSN-ul sîntem oameni de bine. Noi nu avem dolari să ne cumpărăm lucruri de la bișnițari ! „Va să zică așa, și trandafir roșu în mînă, dar nu ții cu Frontul !"

— „Dar de ce ? Trandafirul este o floare frumoasă, indiferent că este sau nu semnul unui partid."

— A, da, văd că gîndești frumos ! Chiar dacă ești de la liberali (?) totuși ai gînduri frumoase...

COSTINELA CARAENE
elevă

Piața... neagră

Eludînd legea cererii și ofertei și plasîndu-se în norii unei esoterice economii de tip nou, sistemul comunist a izolat producția de mărfuri cu simpla repartiție a acestora. De la economicismul pur teoretic și atît de păgubitor, specific doctrinei marxiste, s-a ajuns la empirism și relativism economic. Repudiind economia de piață, Marx a creat condițiile falimentului socialist. Un faliment structural și ireversibil istoriceste.

Și economia noastră a cunoscut acest proces. Poate mai acut decît alte țări ale socialismului real. Ceea ce îngrijorează este faptul accentuării sale după Revoluția din Decembrie. Această situație oarecum paradoxală se explică prin menținerea acelorași structuri birocratice și paralisante, prin falsa receptare a democrației economice, prin proliferarea spiritului egocentrist de „comersant", dar mai ales prin lipsa cronică a produselor.

Industria se dovedește pe mai departe incapabilă de a satisface piața internă, iar insuficiența bunurilor de consum determină specula cu efecte financiare negative asupra bugetelor familiare.

În raport cu această situație, guvernul se complace într-o atitudine echivocă, promovînd, pe de o parte, o politică economică de timidă privatizare, iar pe de altă parte, exporturile produselor alimentare, după ce în iarnă promisese stoparea acestora. În paralel am asistat și vom asista la creșterea datoriilor externe. (Este lesne de înțeles cine și cum le va rambursa).

Lipsurile au generat specula. Obiectul acesteia îl constituie mărfurile deficitare și aici am în vedere exclusiv pe cele românești. Gama lor este variată pornind de la chiloți și terminînd cu piesele auto. Această arie de cuprindere are darul de a evidția, dacă mai era necesar, haosul raporturilor economiei noastre, incapacitatea lor de autoregiare și de a se încadra în limitele minimale ale dezvoltării.

La orizontul economic deloc trandafiriu se profilează silueta inflației : specialiștii (guvernamentali și neguvernamentali) au și început să inițieze o terapie antiinflaționistă, dorindu-se evitarea convulsiilor sociale de tipul celor din Polonia, pentru că majorarea prețurilor nu poate lăsa indiferent pe nimeni. Din această penspectivă, privatizarea ne apare ca fiind singura pîrghie a revitalizării economiei românești. Aceasta impune însă o acțiune concertată a guvernului, specialiștilor și mass mediei în scopul explicitării procesului privatizării cît și al formării unui „homo economicus" de care avem atîta nevoie. Privatizarea ar asigura retehnologizarea întreprinderilor, creșterea eficienței economice și eliminarea fenomenului de speculă.

Piața neagră există. Și se extinde pe zi ce trece. Se substituie vieții economice normale. Pieții economice normale. Cu jumătăți de măsură nu se poate schimba nimic.

Și încă un aspect. Fenomenul bișniței, corelat cu cel al corupției, comportă, pe lîngă avatarurile sale economice și o dimensiune sociologică. Am asistat în toți acești ani ai pauperizării comuniste la apariția unei noi categorii socio-profesionale : bișnițarii. Ei sînt produsul vechiului sistem, imaginea firească a marasmului economic, politic, social și etic din ultimii patruzeci și cinci de ani. Această categorie cu pronunțat caracter destabilizator constituie o pepinieră a deprecierii morale și a delicvenței. Civilizarea noastră și a elementelor în discuție se poate realiza numai prin civilizarea vieții de zi cu zi, printr-o politică economică și socială hotărît axată pe valorile perene ale democrației, libertății și bunăstării.

LUCIAN TUDORANCEA

Din mulțimea celor fără adăpost

Dulcescu Mircea (muncitor la UJCOP Pașcani) și Dulcescu Mândița (lucrătoare la Casa de copii preșcolari din Pașcani) locuiesc împreună cu cei patru copii ai lor într-un „apartament de două camere confort 4", mai precis într-o garsonieră avînd o cameră ușor prelungită, o bucătărie și baie minuscule, fără balcon. Trăiesc deci în condiții absolut inumane, imposibile, cu copii — între 1 și 16 ani — care își fac lecțiile școlare stînd unul pe soba din bucătărie, altul pe veceu. Față de necesitățile acestei familii s-a arătat pînă acum mai mult decît indiferență și aroganță.

În 1986 familia Dulcescu a primit repartiție pentru un apartament cu 3 camere dar a apărut altcineva, tot cu repartiție, și l-a ocupat. În 1988 ei au obținut aprobare pentru un apartament de 4 camere ; formalitățile repartiției legale s-au prelungit și tergiversat, iar la 29 aprilie familia Dulcescu a intrat și a ocupat locuința. Pentru ca la scurt timp, însă, să apară familia medicului veterinar Preotu, în mînă cu repartiția oficială pentru acel apartament, și, desigur, să-i scoată pe primii afară.

Bineînțeles, este foarte dificilă problema locuințelor, la Pașcani ca și pretutindeni. Totuși, dacă familia Dulcescu ar avea o mînă de bani, în plus, ca să dea mită, ea este convinsă că totul s-ar putea aranja, că ar putea scăpa de mizerie și că ar putea intra în rîndul oamenilor.

B. MARIAN

Flacăra vie a adevărului istoric

Orice s-ar spune diversitatea cu legile ei oferă unora dintre noi, rar dar convingător, atributul unicității. Harul divin coboară aproape întreg vălul de lumină al virtuților peste astfel de aleși. Nemăsura bunătății Creatorului stringe în jurul acestor rarisime exemplare umane puteri și clocote de frumos, izvoare de curaj, demnitate și pace celestă. În lumea lor tăcerile și scrîșnetul se ascund, pe rînd, pentru a se preschimba apoi în șoapte, abia perceptibile, al căror farmec modelează conștiințe și caractere, recofortează spiritul, bramează platitudinile vremurilor. Atributul unicității este al personalităților menite să repete, de-alungul întregii lor vieți, pînă la împlinirea visului și a rîvnei căroca îi sînt dăruiți, a rîvnei de a „deschide porțile istoriei" — RECLUDO PORTAS HISTORIAE".

Plini de nădejdi, înfășurați de brațele timpului, desmierdați de măreția Universului ajutați de înțelepciunea străbunilor acești semeni dezvinovățesc ființa noastră a celor obișnuiți prin fiecare gest, cu fiecare din faptele lor saturate de armonie, ocrotitoare bunătate și de puterea jertfei. Stăpîni pe marile vămeții ale scurtei existențe omenești ne învață prețul corect pe care sîntem datori să-l plătim pentru viață. Prin ei ni se curăță inimile, ni se împlinesc, negrăite, aspirațiile. Lîngă plîpîirile lor rațiunea cîștigă cumpătare, spiritul găsește aripi. În ochii acestora simțim rostirea liniștei și trezirea luminii. Măsura dorințelor, stăpînirea de sine strălucirea moralității lor pun în relief prin reflexie, prin indicele de refracție, valorile adevărului din noi înșine.

Oricît de trudnică ar fi scormonirea adîncului conștiinței lor o astfel de cateneală învioreană bucuriile, iscă în noi, arar dar neîndoielnic, virtețurile prea sumare ale fericirii. Ca o buimăceală de împlinire, ca o rouă de extaze în astfel de clipe adîncile unor inoiri spirituale împenesc lumea noastră lăuntrică. Grîile zilei devin rîu de liniște. Asprimile răului se topesc sub privirile acestor templieri ai virtuților.

Iată de ce sufletul meu se-ndreaptă azi cu sfiorîndul de iubire de neam și glie străbună GRIGORE VIERU. Frate de sînge, de lacrimi, de luptă poetul acesta al Moldaviei, al Basarabiei sfîrșește cu voință de semizeu teluric zădărniciile și ingratitudinile samavolnicelor învoieli dintre Stalin, Churchil și Roosvelt. Curajul său de-atîtea ori aducător de amenințări barbare a alungat de mult vălul de tăcere de pe „tacita expectatio" — așteptarea mută. Neghiobia celor puternici nici nu-l impresionă. Bunacuviință a celor slabi îi ușurează durerea de frate alungat nu nedreaptă lege, cu stricată ură. Harpa spiritului său cîntă nădejdile unui Iisus, neam rupt în două cu sîrmă ghimpată. Versul lui Grigore Vieru pune vîrf frumuseții adevărului și dragostei de popor și glie. La recenta sărbătoare a florilor de pe ambele tărmuri ale Prutului temerarul poet al suferințelor basarabene, al dorului de Dacia a părăsit patul spitalului, și-a împovărat mîinile vlăguite de nemilosul infarct cardiac, cu suave și înmirăsmate flori și sprijinit de bravii lui români a venit la marea sărbătoare a reunificării prin frumusețea și gingășia petalelor multicolore. Medicii s-au opus din răsputeri să se ridice din pat. Vieru a replicat tăios și mîndru. „Moartea mea ar fi un preț prea mic. Mai bine mor decît să lipsesc de la această sărbătoare". A fost purtat pe brațe. A cîntat cu voce stinsă dar plină de bucurie Hora Unirii. Ordinea luminii, a păcii a libertății a constituit, ritmul versurilor sale scrise pentru acest sublim eveniment. Stăruința curajului și a iubirii de neam a acestui mare aed al României Mari s-a dovedit ca o sfințire de Mitropolit al libertății tuturor popoarelor.

A doua zi după acest efort inima lui era gata, gata să aștepească, să se întemnițeze în sine. Dar Dumnezeu, cu lucrarea sa, a oslndit-o pentru alte bucurii ale Basarabiei și ale Integrii Românii.

Stimate prietene, dragă domnule Grigore Vieru încredințează-te că toată ființa românească se umple de curajul și înțelepciunea ta și îți mulțumește cu smerenie și admirație pentru statornicia cu care ți aprinsă flacăra adevărului istoric al Moldaviei. Fie ca destinul să te mențină rector pînă la împlinirea, pînă la RECUPERATIO — redobîndirea dreptății chiar dacă Televiziunea din București va mai scoate scenele în care vă aflați Dvs. cum a făcut la sărbătoarea florilor.

DIONISIE DĂRĂU

Inițiere politologică

În democrație, se vorbește mult de politică și politic, dar prea puțin de politologie și în mod politologic, adică științific. Așa se și explică lipsa de obiectivitate și preponderența subiectivității, care atrage după sine patimile și manifestările deplorabile, devenite chiar insuportabile. Drept consecință, **s-a votat fără discernămînt, fără interes și responsabilitate față de viitor,** din dorința de a se termina o dată cu gîlceava. S-a zis : „Să fie cine-o fi", mai **sigur cel ce este decît necunoscutul** și mai ales „să fie liniște". În termeni populari: „Am făcut să fie făcut, să terminăm o dată cu treaba asta, apoi vom vedea ce-o mai fi". Într-adevăr vom vedea, dar ce vom vedea va fi regretabil și dureros.

Alegerile au trecut, dar interesul pentru problemele politice n-a scăzut. Din contră, dezbaterile în presă, la radio și T.V. continuă intens denotînd : a) **Interes deosebit** pentru precizarea unor noțiuni și analiza unor probleme spre explicitarea și soluționarea lor ; b) **Participare intensă,** din partea multor intelectuali la dezbateri, la care se asociază cetățeni de rînd cu opinii categorice, mai ales femei, care se manifestă ca dogmatice și uneori respingător de gălăgioase.

Am putea spune, că de data aceasta nu se mai face politică, ci se încearcă politologie, adică știință a politicii, ceea ce constituie un progres, dacă mai ales s-ar respecta dictonul **„sine ira et studio"**, (Taciti), adică fără ură și partinire. Lipsind aceste condiții, drept consecință : **electoratul s-a prezentat cu multă patimă și puțină conștiință.** În măsura în care putem vorbi de un proces de inițiere, ceea ce s-ar putea considera **o alfabetizare politologică,** procedîndu-se insistent și sistematic, **se va îmbunătăți cu certitudine** atmosfera vieții politice.

Se va reuși această cuvenită evoluție, cerință elementară pentru democrație, dacă se îndeplinesc drept condiții : **modestia sinceră** a amatorilor și **competența ideologică** a susținătorilor, privind : idei, teze, principii și probleme politice. Ambele condiții sînt prețioase, pretențioase și de maximă complexitate.

De data aceasta, voi relata doar cîte un aspect al celor două condiții.

La modestia și sinceritatea amatorilor, amintesc și adaug **exigența timpului îndelungat de instruire,** dat fiind că : **Problemele politice sînt cele mai complicate, de cea mai mare importanță și cele mai grele de înțeles și de soluționat.** În consecință, cea mai mare greșeală a inițiatului este de **a se crede apt în scurt timp a-și da părerea și mai ales că știe totul.** Înaintea unei îndelungate perioade de pregătire și de participare efectivă la acțiuni politice.

La competența ideologică a susținătorilor, țin să avertizez că cei în cauză, se află sub imperiul dictonului : „mulți chemați, și puțini aleși". Atestarea acestui dicton este izbitoare prin stări de fapt, printre care : 1. Se pot asculta discuții la mese rotunde cu teme politice, din care nu se poate reține nimic edificator politic. Se pot citi multe articole pretins politice, ce nu conțin nimic politic.

Desigur se impune întrebarea : ce înseamnă acest „politic" ? Fiindcă politologia este o știință atît explicativă, cît și normativă : **politic înseamnă a releva, teoretic, un element definitoriu pentru o acțiune politică și a propune practic, un precept orientativ și eficient activității politice.**

Urmărind cu atenție toate eforturile și manifestările în plină desfășurare, constatăm cu ușurință că puține își aduc un aport efectiv în ceea ce privește „politicul". Acest gen de afirmare, asemenea tuturor îndeletnicirilor umane, presupune : **talent, aptitudine, și mai ales vocație înnăscută,** completate cu intens studiu și îndelungată practică.

VICTOR ISAC

Vama ca strungă a hoției „legale" (II)

ÎNCĂ O BARIERĂ

Aflăm că Direcția Generală a Vămilor a dat de curînd o circulară din cele mai compromițătoare pentru „originala democrație" care s-a ales în România. O circulară care se asimilează Decretului 87/1981 și care are urmări din cele mai jigăitoare și păgubitoare pentru întreprinzătorii particulari, pentru oricine ar mai avea curajul să înființeze vreun oficiu sau întreprindere bazată pe export-import.

Noile noastre legi prevăd că întreprinderile din cadrul oficiilor de Comerț Exterior, deci acelea aparținînd statului, atît în operațiile de import cît și în cele de export, sînt scutite de orice taxe vamale. Dar, ordinul dat săptămîna trecută pretinde taxe atît pentru mărfurile exportate cît și pentru acelea importate de către firmele particulare. Avantajele care se fac statului sînt imense, iar barierele pe care le pune acum Direcția Vămilor întreprinzătorilor particulari sînt extreme, de-a dreptul IMPIEDICĂ cu totul comerțul privat.

Menționăm că reacționarul ordin intern, care favorizează statul și lovește în cetățeni, este semnat Mihai Ștefan, nume asupra căruia vom mai reveni, și constituie o gravă încălcare a promisiunilor făcute de guvern, **O NEAȘTEPTATĂ ȘI NEMERITATĂ PALMĂ DATĂ PRIVATIZĂRII.**

Nu putem să ne împotrivim consolidării statului, dar îngrădirii libertății indivizilor, acestei mari mincluni a dezrobirii și acordării dreptului de a fi proprietar pentru oricine, trebuie să ne împotrivim.

Cerem de aceea Vămii românești să devină imparțială, să nu slujească numai interesele statului și nici să le obstrucționeze pe acelea ale particularului !

Cerem guvernului român să nu monopolizeze vama așa cum a făcut regimul de tristă amintire cu securitatea și miliția, cerem — înainte de a acuza — să nu treacă la asemenea forme subtile de represiune despotică și totalitară !

B. MARIAN

Golania evacuată cu forța

(Urmare din pag. 1)

cetățeni ne-au declarat că ați venit, în Piața Universității s-a și tras, au auzit el zgomotul focurilor de armă) de către vajnica noastră armată de chiaori.

Iată, deci, adevăratul răspuns al guvernului, adevăratul său „dialog" (B.M.)

★

Demonstrația pașnică din piața Universității a fost reprimată în cursul dimineții printr-o operație în forță care nu face cinste nici poliției, nici guvernului.

De menționat că forțele de ordine au fost sprijinite de „muncitori inimoși" care la ora 4 și 27 minute, dotați cu bastoane de cauciuc, au declanșat acțiunea lor lipsită de glorie.

În speranța lor și nu al demonstranților, au apărut ca din pămînt baraje din camioane militare pe căile principale de acces, circulația mijloacelor de transport cît și cea pietonală fiind oprite.

Admirabil curajul tinerilor demonstranți care timp de 32 zile au participat cu trup și suflet la REVOLUȚIA CONTINUĂ de la kilometrul zero al singurei noastre ZONE LIBERE DE NEOCOMUNISM.

Ei și-au cucerit un binemeritat prestigiu nu numai în inima poporului român jugulat timp de 45 ani de o nemilosă oligarhie stalinistă, ci și în întreaga opinie publică mondială care știe foarte bine ce este comunismul și lucrurile se îndreaptă ei.

Grație lor, cuvîntul GOLAN s-a transmis prin tradiere în toate limbile de circulație de pe mapamond.

Cu piepturile goale și cu prețul vieții multora dintre ei, au reușit să doboare dictatura în decembrie '89. Și după ce puterea a trecut în mîna unei garnituri comuniste, nu s-au mai temut de nimeni și nimic, ieșind din nou în străzi. Ceea ce înseamnă că paharul se umplusе, că perioada de lîncezeală și hibernare a trecut. Și să nu uităm că nicăieri în lume un guvern comunist nu a instaurat democrația.

Guvernul român poate pretinde și chiar insista ca Statele Unite să-i acorde clauza națiunii celei mai favorizate. De altfel are și motive să o facă : la un an de la masacrul Tien An Men, guvernului chinez i s-a condiționat clauza. (ION UNTARU)

Vom reveni, în starul de mîine cu amănunte !

Adevărul împăratului Foame

Recent am fost prin sudul țării și am văzut cum s-a făcut în unele locuri împărțeala pămîntului : într-o parcelă de aproape 7 km lungime [illegible] dat omului cîte 2—3 rînduri de porumb ! Păi, cînd o fi la cules, trebuie, [illegible], care la drum recolta cu spatele ! Altfel, cum ? Nici nu mai e de mirare că se duc țăranii din zona micului trafic din Banat să lucreze ca zilieri în Voivodina, cum citeam deunăzi într-un ziar, odată cu marile tarlale ale României parcă sînt, în continuare, ale tuturor și... ale nimănui ! Nu poți să zici decît : — „Măi, măi, măi, ce i-au mai privatizat !" Orice s-ar zice, omului nostru îi place, încă, să știe că „de aici pînă aici e terenul meu, pentru cît timp oi putea lucra ; nu se bagă nimeni și nu mă tot bate nimeni la cap cu îndemnurile și lătaurile !"

N-avem, deci, ce ne mai mira, că în țară, încă sînt suprafețe nelucrate, culturi agricole neîntreținute.

La același timp, persiată, încă mult prea mulți trăitori în România, care nu prea muncesc concret, ci se întrețin, în continuare (și încă bine !) din „dempălit" — acel „[illegible]" și „zicefanți", despre care atrăgea deunăzi atenția dl. Brucan. Păgubitorii „aprobatori și lăudători de profesie" rămași [illegible] de Revoluție sînt încă și mai numeroși ca mai înainte.

Am fost și prin ministere cu treburi. Am dat cam peste aproape aceleași mutre, ca și în trecut ; țîfnoase, mereu ocupate cu rotitul hîrtiilor, dar retribuite cu aceleași salarii grase, pe care, nu cumva îndrăznești să-i stîngherești cu vreo cerere, că te repede [illegible] nu te vezi ! Le răpești din prețiosul lor timp !

Singura lor preocupare, ele le pieă în hîrnu un „prunc[illegible]cial", e să tragă o privire acuitică, experță, rapidă, [illegible] bagajul din mîna lui, să [illegible] ce le-a adus, ca [illegible] dacă merită sau nu să-i [illegible] den atenție ! Altfel, [illegible] suri în consecință !

Iar „jos", „în unități", [illegible] Recent, un „șefuț", citat de [illegible] ziar, raporta că la el s-a desființat C.A.P.-ul, dîndu-se doar „ceva pămînt" la oameni, căci altfel ce-ar fi făcut cu aparatul administrativ" ?!? Deci, acesta a rămas în continuare, cu salarii grase pentru muncă puțină ! O fi dispărut oare administrația [illegible] și te întreți ? Din ce [illegible] cît am „făcut" limba [illegible] școală și în facultate, [illegible] mi-au rămas în minte de[illegible] versuri din Nekrasov, [illegible] era vorba despre muj[illegible] lucrau în secolul trecut la [illegible] drumul cărții ferate Po[illegible] progresul — Moscova : „În lume este un împărat. Acest împărat este necruțător! „Foamen... este numele lui !"

Mă întreb : Ce-ar fi, [illegible] dacă vechii și noii burocrați, sicofanți prin excelență, ar cunoaște puterea acestui împărat, și la noi, în țară ?!?

Ia să vedem : oare chiar nu s-ar prinde să se apuce de vreo muncă directă productivă ?!? Mai ales acum, [illegible] sere exemplu, am [illegible] 50 lei pe un kg de roșii și [illegible] lei pe un kg de cîrnați ?!?

SAVA OCTAVIAN
Rădăuți — Suceava
str. M. Kogălniceanu nr. 18

Sub pălăria D.A.E.

„Vă rugăm să ne ajutați în elucidarea cazului „Direcției Administrativ Economice", înființate în februarie 1992, din ordinul direct al lui N. Ceaușescu, în 7—8 județe din țară. În ce scop au fost înființate astfel de instituții nu se știe precis. În județul Gorj au fost înființate în orașele Motru și Rovinari, pe lîngă fostele Consilii populare orășenești, asemenea direcții, dar aparținînd direct de fostul Consiliu popular județean Gorj. Din păcate, aceste instituții mai există și astăzi, cu întreaga structură, cca. 30 salariați recrutați din diferite domenii de activitate, cu pregătire superioară, aparținînd în continuare de actuala primărie județeană Gorj.

Vrem să știm și noi ce rol mai au aceste instituții, din banii cui mai sînt plătiți acești oameni, cu salarii de 100%, fără să desfășoare nici un fel de activitate. În orașul Motru, salariații D.A.E. au transformat birourile în adevărate baruri de zi, lălăindu-se cu cafea naturală, băuturi alcoolice și țigări superioare.

Am dori ca în cel mai scurt timp să se ia măsuri radicale, prin desființarea D.A.E.".

Locuitori ai orașului Motru

Tinerii, după Revoluție

„Am fost sacrificați încă din start"

Pentru unii, problemele tinerilor — atît de variate și de complexe — se reduc numai la strictul necesar. Totul e să fie îmbrăcați, să aibă ce mînca, unde dormi și unde-și face lecțiile. Altceva nu interesează. Nu interesează cum și ce gîndește tînărul, nu interesează ce este în sufletul lui, care sînt motivele care declanșează anumite atitudini și reacții.

Intru în vorbă cu două fete aflate la frumoasa vîrstă a liceenilor.

I.: Ce vă doriți cel mai mult în viață, atît din punct de vedere sentimental, cît și profesional sau...

R.: — Îmi doresc un om în care să pot avea încredere și care să aibă încredere în mine. Un om căruia să-i pot spune orice, să știu că am în el un sprijin, și care să știe că oricînd va avea în mine un sprijin.

— Cînd vei găsi un astfel de om poți sfărîma munții...

— În general, eu cred că oamenii ar trebui să-și păstreze în primul rînd demnitatea de oameni. Pentru a fi om nu trebuie să ai, neapărat, studii superioare. Trebuie să fii demn de numele tău, trebuie în primul rînd să gîndești. Și, din acel moment în care ai gîndit prima dată singur, moment în care ai hotărît ce este bine și ce nu, cînd ai lăsat de-o parte teama, frica, frica de șefi, de consecințe, cînd în mintea noastră au încolțit și alte idei decît cele legate de subzistență, atunci da, sîntem oameni.

I.: Ce ați vrea să realizați în viață?

R.: Întrebarea are două aspecte. Pe plan profesional, deci material, și în plan spiritual, intelectual. Pe plan profesional... indiferent ce meserie voi avea, îmi doresc să fiu una dintre cele care își fac meseria cum se cuvine. Iar pe plan spiritual, intelectual, problema este mai profundă, nu poate fi exprimată în cîteva cuvinte. Dar, totuși... îmi doresc să pot discuta cu oricine, la orice nivel, iar pe cei ce sînt mai prejos, deci mine să încerc să-i aduc, intelectual vorbind, la nivelul meu. Nu știu dacă voi reuși. Este un deziderat mărețe. Dar poate că voi reuși.

I.: Din cele ce mi spui deduc că ai vrea să fii profesoară?

R.: Poate că da. În orice caz, îmi place să lucrez cu oamenii.

I.: Cîți frați mai ai?

R.: Sîntem patru copii. Eu sînt cea mai mare. Mai am doi frați și o surioară mică.

I.: Tu ai grijă de ei?

R.: Da, o ajut pe mama. Nimic nu este mai uman decît să ai grijă de copii, să-i ajuți în drumul lor spre cunoaștere. Să le sprijini dorințele, să le îndrepți greșelile...

I.: Dar și tu ești un copil. Ai și tu problemele tale. Ești tînără și, în curînd, ai să pășești în viață.

R.: Da, desigur, am și eu problemele mele, probleme legate însă de... conjuncturi politică actuală. Mă surprinde neplăcut că, de exemplu, nimeni n-a dorit să stea de vorbă cu greviștii foamei din Piața Universității. Mă surprinde neplăcut că acești oameni, adică actuala conducere a țării, oameni în care acum avem toată încrederea, refuză dialogul cu manifestanții de mai bine de o lună de zile. Mă mai surprinde și această campanie de denigrare îndreptată acum împotriva Pieții, campanie care înainte era îndreptată spre partidele istorice. Oamenii care se află acum în piață de atîtea zile, oamenii ce fac ,sau au făcut, greva foamei, nu pot fi niște impostori. Țelul pentru care ei luptă nu poate fi o himeră. Da, acestea sînt întrebările pe care ni le punem noi, liceenii, care nu au avut anul acesta drept de vot, care și-au acordat încrederea părinților, aceiași părinți care i-au crescut, aceiași părinți care au votat atunci pentru 25 de ani de teroare, acum pentru o „democrație originală".

★

Iată care sînt problemele pe care ei le pun ei, liceenii. Cine se va ocupa să le dea răspuns?

I.: Spune-mi, ai discutat aceste probleme cu profesorii?

R.: Am încercat, dar răspunsul lor a fost să-mi văd de lecții și să las politica, că nu e pentru noi. Politică? Dar atunci cînd colegii noștri au murit în stradă, aveam voie să facem politică? Atunci nu eram prea tineri pentru aceste grave probleme? Atunci eram buni. Îngroșam rîndurile în stradă; atunci eram carne de tun. Am fost sacrificați încă din start. Iar acum... sîntem prea tineri.

AMELIA NEACȘU

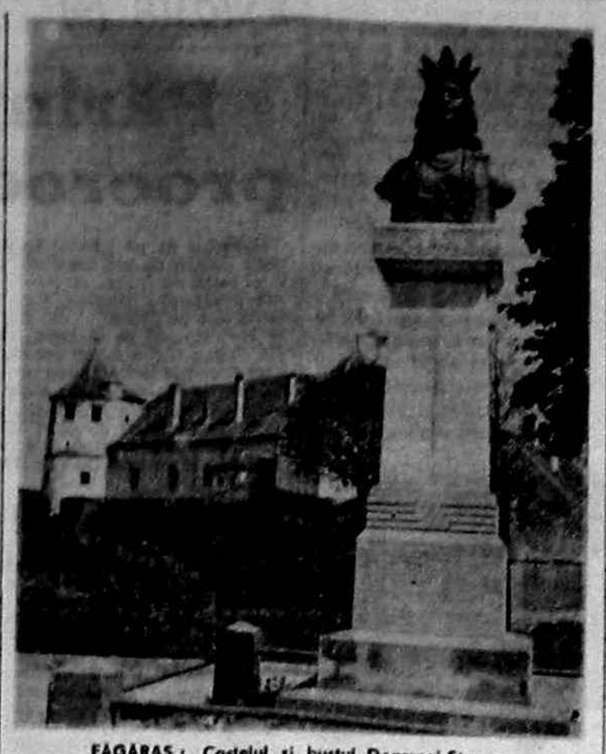

FAGĂRAȘ: Castelul și bustul Doamnei Stanca
Foto: C. SĂVULESCU

Starea de spirit și decizia economică

Cele mai multe dintre mamele și soțiile noastre nu au urmat cursuri speciale de praxeologie. Dar bunul simț le determină să se comporte rațional în luarea unei decizii. Dacă doresc să îndulcească masa familiilor lor încep prin a verifica ce rezerve au în cămară. După aceea, scotocind în memorie și în caietelele cu însemnări aleg rețeta care să conducă la o prăjitură cît mai apropiată de gustul familiei.

Viitorii legiuitori și guvernanți sînt datori să ia lecții de comportament de la gospodine. Vor trebui să definească precis starea actuală a economiei și numai pe această bază să propună tipul de economie viitor dorit și care poate fi realizat pe bazele reale existente. E timpul să se înceteze cu improvizațiile, cu modelele pretins străine, care, de fapt, nu corespund realității din țările respective, iar la noi se potrivesc ca nuca în perete.

Aprecierea predominantă în opinia publică a realităților economice a fost viciată de cel puțin două cauze: reacția spontană a populației și intenția propagandistică a celor ce au acaparat puterea. După ce zeci de ani populația a fost obligată să laude și aplaude toate „găselnițele" economice ale foștilor potentați, tendința de critică dezlănțuită, descărcarea resentimentelor acumulate este o reacție normală. A critica totul este însă la fel de greșit ca și a lăuda totul. Dacă opinia publică acceptă că totul este rău în economia românească, acceptă ușor și impresia falsă că orice progres, oricît de mic, ba chiar și simpla supraviețuire a noastră este meritul înțelepciunii și competenței actualilor potentați.. Vocea interesată a noilor guvernanți în a-și legitima puterea s-a sincronizat cu explozia nemulțumirilor acumulate în sufletul întregului popor. Mijloacele de comunicare în masă s-au grăbit să acrediteze ideea că totul în țară este numai haos. Noii stăpîni nu au făcut după aceea decît să culeagă roadele, erijîndu-se în protectori ai poporului împotriva pericolelor interne și externe.

La acestea se adaugă cumplita debusolare a populației provocată de evenimentele din ultimele luni, care a căpătat un adevărat caracter patologic. Terorizați de gloanțe și minciuni am fost puși în fața unor modificări profunde și bruște a regulilor și normelor de comportament în viață. Această situație „caracterizată prin faptul că vechile norme și-au pierdut puterea regulatoare în noua situație socială, în vreme ce norme noi, adecvate situației schimbate, încă n-au fost create și recunoscute" (Dicționarul de filozofie) e denumită anomie. „Pe plan individual, anomia se caracterizează prin apariția unei stări de insecuritate difuză... creșterea agresivității, cu revendicativitate la toate nivelele" (Cucu C. Ioan).

În perioada campaniei electorale atît oamenii simpli, cît și mulți dintre intelectuali nu au vrut să citească programele politice ale partidelor. Ei nu au vrut să se gîndească la viitoarele schimbări pentru că le era frică de ele. De multe ori invitațiilor la dialog li se răspundea cu un refuz din ce în ce mai violent pe măsură ce insistai să discuți. Mulți dintre cei ce au utilizat bîta și pumnul în timpul campaniei electorale — indiferent dacă au făcut-o din proprie inițiativă sau împinși de alții — au făcut-o pentru că le era frică de evoluțiile viitoare. Ei nu trebuie dușmăniți, ci doar înțeleși: sînt bolnavi de frică. Iar bolile psihice se vindecă greu, în timp. Cu ei trebuie să avem răbdare pentru a depăși șocul psihic.

Anomia conduce „de la nevrozele individuale pînă la nașterea dictaturilor și evaziunea din libertate" (Fromm). Victoria F.S.N. în alegeri, fără a discuta aici corectitudinea acestora, este o manifestare firească a bolii. Mulți au dorit dictatura, au renunțat de bună voie la dreptul de decizie democratică fiindcă nu au încredere în propria capacitate de decizie.

Ceea ce nu trebuie să uite viitorii parlamentari este că populația a delegat nu numai dreptul de decizie, ci și răspunderea. Delegarea de răspundere poate deveni curînd periculoasă dacă sentimentul de insecuritate nu se diminuează. Este în interesul celor ce au puterea să dezamorseze această bombă patologică apelînd la informarea corectă și optimistă a populației asupra restructurărilor inevitabile în economie.

În orice luptă un factor decisiv îl reprezintă moralul trupelor. Nici un program, oricît de rațional, nu va avea șanse reale de reușită dacă starea de spirit o populației nu va fi îmbunătățită. Cei care au vînat puterea cu prețul alienării poporului au obținut ceea ce voiau. Acum este interesul lor ca alienarea să dispară. F.S.N.-ul are nevoie de o convețuire civilizată cu opoziția nu pentru a dispersa răspunderea, ci pentru realizarea operei de reconstrucție a economiei. Din punct de vedere economic poporul are nevoie să-și conducă forțele reale și să devină conștient că poate depăși actuala stare de criză. Democrația reală este o condiție a progresului economic, căci cu ajutorul ei se pot mobiliza resursele sufletești ale națiunii.

MIRCEA CIUMARA

Nu vă puneți cu poliția!

Doamna Florina Barbu și-a depus actele necesare obținerii pașaportului, la Circa 8 Poliție, din str. Mihai Bravu, sectorul 2. Joi 7 iunie 1990, la orele 11,30 s-a deplasat pentru a constata dacă i-a venit rîndul.

Ofițerul de serviciu din acea zi, după ce a fost întrebat despre problema în cauză pe un ton civilizat, a îmbrîncit-o pe d-na Barbu adresîndu-i cuvinte nepoliticoase pe un ton violent. Întrebat care este numele său — mister — nu a vrut să răspundă...

Doamna Barbu a intrat apoi în secție și a întrebat șase lucrători civili și în uniformă dacă cunosc numele ofițerului de serviciu. Nimeni nu a putut să răspundă. Nici măcar o d-nă secretară din primul birou de lîngă intrare. Ne întrebăm noi: dar dacă era un „om de rău", infiltrat de la vreo agentură străină...?

Dacă cumva Circa 8 Poliție a adoptat un nou „sistem" de lucru cu publicul, rugăm să fim informați, pentru ca prin intermediul publicației noastre să-l aducem la cunoștința opiniei publice...

VICTOR DANC

Privatizarea în agricultură

Tehnica studiilor preliminare

Tehnologia privatizării agriculturii, mai ales, ar trebui să cuprindă 3 faze: studii preliminare, legea și aplicarea acesteia. Astăzi mă voi ocupa de prima fază.

Cine crede că împărțim pămîntul la țărani și gata, cade într-o eroare tot atît de cuprinzătoare, ca și acela ce, cunoscînd bine rosturile unui sat, le extrapolează și generalizează la întreaga agricultură.

Opinăm pentru studii de organizare pentru toate localitățile rurale din țară înainte de privatizare. Aceste studii ar trebui să cuprindă: ridicarea topografică a terenurilor, scara 1:5000, calitatea solului și culturile cele mai indicate pedoclimatic, inclusiv posibilitățile concrete de valorificare ale acestora. Să mai cuprindă recensămîntul inventarului agricol, mobil și imobil al populației apte și dornice de muncă.

Aceste date sînt necesare pentru a se putea întocmi partea economică a studiului și anume: ce suprafețe de teren și alte bunuri revin pe familie, dacă se poate asigura o activitate continuă și rentabilă, în ce condiții concrete se poate asigura o productivitate și un cîștig ridicate. Dacă suprafața de teren este mare și forța de muncă redusă și solul permite, se vor prevedea culturi ce se pot mecaniza în în grad avansat; din contră, pentru zonele cu populație densă se vor realiza culturi intensive, cu produse scumpe, care necesită multă muncă pe unitatea de produs.

Dăm un exemplu de calcul economic simplu.

Într-o zonă medie, o familie cu 3 membri necesită, pentru acoperirea diverselor cheltuieli, 1500 lei/ lună pe persoană sau 4500 lei lună, sau 54.000 lei/an.

Pentru acoperirea acestor cheltuieli, ea are în proprietate:

— 5 ha. pămînt cu grîu a 4000 kg/ha valorificat cu 2,5 lei/kg 50.000 lei
— 0,5 ha. grădină x 20.000 lei/ha 10.000 lei
— 2,5 ha. pășune + fînaț x 6000 lei/ha 15.000 lei
Total 75.000 lei

Dacă cheltuielile pentru lucrul pămîntului, semințe, combaterea dăunătorilor, recoltare, transport etc. reprezintă una peste alta 50%, rezultă că familia respectivă se va alege cu 37.500 lei cîștig, în loc de 45.000 lei necesari pentru o viață decentă. În această situație studiul trebuie să prevadă sporirea valorii unor produse prin semiindustrializare sau industrializare în localitatea respectivă, unde familia va trebui să lucreze pentru a-și menține un standard de viață decent. Altă variantă ar fi să-și extindă grădina sau să crească mai multe animale sau, pentru o perioadă, unii membri să mai poată lucra sezonier la altă unitate agricolă, ce necesită mînă de lucru pentru un timp, să practice albinăritul sau sericicultura etc.

Din aceste studii vor rezulta:

— O varietate mare de situații, dar care la nivelul țării se vor putea tipiza.

— Situații unde nivelul mediu de cîștig se poate asigura și unde acesta este dificitar. Pentru ultima situație se vor propune diverse soluții ca: asigurarea de credite pentru a se putea dezvolta o activitate rentabilă, strămutarea într-o zonă cu pămînt mult pentru fiecare agricultor, subvenții de stat, reducerea numărului de familii îndreptățite a primi pămînt, pentru a reveni mai mult pentru celelalte.

Principalele avantaje ale acestor studii vor fi:

— existența unor date apropiate de realitate care să stea la baza legii de privatizare și de organizare a agriculturii.

— cunoașterea dinainte a consecințelor pe termen lung a efectului privatizării;

— posibilitatea luării unor măsuri eficiente odată cu aplicarea legii;

— orientarea privatizării în așa fel încît să se asigure agricultorilor un nivel de trai decent.

Cartografierea s-ar putea face de către institutele de profil, plus armată, iar studiul propriu-zis s-ar putea elabora de către cadrele medii și superioare din teritorii, conform unui instructaj făcut la fiecare județ, după ce reprezentanții județelor ar fi instruiți de către organele centrale de profil.

Inginer N. MĂRINCUȘ

Cîți refugiați au fost din Transilvania de Nord

Extras din: Almanahul „Curentul" 1944, pag. 113

Din datele adunate de către **Comisariatul general al Refugiaților**, rezultă că din **1 septembrie 1940 pînă la 1 mai 1943**, au fost siliți să-și părăsească vetrele copilăriei din Transilvania de Nord un număr de 205 193 frați.

After sex / Anul:	1940	1941	1942	1943
După sex				
Bărbați	49 522	21 704	41 845	5 701
Femei	39 065	13 728	29 465	4 163
După vîrstă:				
Sub 16 ani	20 543	7 338	15 520	1 884
Între 16—20 ani	12 937	6 346	10 048	1 189
„ 21—40 „	37 060	13 651	31 375	5 123
„ 41—55 „	12 989	4 432	9 080	1 374
Peste 55 „	5 058	3 665	5 287	294
După profesiuni:				
Țărani	6 884	6 837	12 629	1 572
Lucrători	5 073	4 103	9 665	1 431
Meseriași	4 857	2 336	3 329	1 181
Comercianți-industriași	1 109	413	544	144
Funcționari publici	11 143	2 598	4 912	429
Funcționari particulari	2 518	692	867	91
Studenți-elevi	13 728	186	148	4
Profesiuni libere	625	3 259	5 215	705
Preoți	709	173	348	9
Profesori-învățători	3 276	474	1 510	60
Avocați	656	140	139	9
Medici	482	88	144	9
Ingineri	297	69	153	8
Total	88 587	35 432	71 310	9 864
Total general al refugiaților:	205 193			

Din examinarea atentă a acestei statistici se desprind următoarele concluzii: 1. — Exodul, în loc să scadă în 1942, a crescut cu 35 878 suflete față de anul precedent; 2. — Județele care au dat cel mai mare număr de refugiați sînt: Cluj, Bihor, Satu-Mare și Sălaj. Populația s-a refugiat mai ales din comunele cu populație mixtă româno-maghiară; 3. — Circa 1 500 comune au rămas fără preoți; 4. — Numărul bărbaților e mai mare ca al femeilor, ceea ce arată că mai multe familii au consimțit la o separație, femeile rămînînd să administreze bunurile familiei.

IOSIF D. FIRULESCU

Procente de eroare

Sondajele de opinie publică reflectă gradul de maturitate al celor „sondați". Reflecțiile, pe marginea lor, reflectă gradul de maturitate publică al celor care au întocmit chestionarul și capacitatea lor de prospecție a „pieții" politice. Filozoful politic nu are dreptul să se plîngă că a intervenit ceva nou care i-a dat prognoza peste cap, decît în caz de calamități naturale care nu se iau în seamă, bineînțeles. Ca o „autocritică", citez în întregime considerațiile mele, asupra unui sondaj de opinie, din multele care s-au efectuat. Iată-le:

În **România liberă** din 1 martie, s-a publicat statistica unui **sondaj de opinie** pe baza a 4281 de scrisori primite la redacția ziarului. Totul bine și frumos, veți zice, foarte bine, astăzi oricine are dreptul să-și spună părerea, că de-aia este democrație. Cum moralitatea politică a ziarului este imaculată, în afara oricărei suspiciuni de manipulare a rezultatului, prin formularea întrebărilor, rămîne să cred că parte din ele nu au fost îndeajuns chibzuite și că nu reflectă opiniile intime ale corespondenților. Printre altele, găsesc una nefericit formulată: dacă **democrație** înseamnă **a avea burta plină?** Oricît ar fi de brută în ființa sa, un cetățean a învățat că nu e bine să răspundă cu **da**, la o asemenea întrebare. S-a găsit totuși un procent de 1,6 la sută, care au răspuns afirmativ. **Aceștia** sînt oameni obosiți, care își limitează orizontul spiritual la împlinirea necesităților materiale, sau sarcastici sau excentrici. Mă rog, grădina lui Dumnezeu este mare și procentul este de neluat în seamă. Problema este că sînt mai mulți, dar nu s-au deranjat sau n-au vrut să-și pună semnătura sub o formulare trivială: **burta plină. Apolitism afișat** brutal, am întîlnit cu ocazia vizitei de „lucru" a minerilor din **Valea Jiului**, în celebra lozincă: **noi muncim, nu gîndim!** Oare asa se împarte societatea românească astăzi: unii muncesc și alții taie frunză la cîini (gîndesc)? Trecînd peste faptul că mineri au fost manipulați, eu cred că au fost sinceri. Și cred, pentru că nu altfel credeam și eu, acum vreo 50 de ani, împreună cu întreg satul în care m-am născut, anume împărțeam oamenii în două: **țăranii** care muncesc, și **boierii** care stau degeaba! Nu vedeam porumbi și ianuri de grîu pe străzile Craiovei, și nu puteam pricepe de ce s-a înghesuit în oraș atîta **lume care stă degeaba!** De existența clasei muncitoare, habar n-aveam. Cînd am descoperit-o, am adăugat și ciocanul pe blazonul meu rural, cu sapă și coasă. Apoi, cînd am ajuns student la Facultatea de Litere și Filozofie, și mi s-a prins în rever insigna cu o torță, simbol al iluminării intelectuale, am înțeles de ce nu se fac toți studenți, viitori intelectuali, pentru că această „meserie" este mult mai grea decît oricare alta. Evident, nu am în vedere intelectualii-rebut, ci pe acei oameni exemplari, care-i iubesc pe muncitori mai mult decît se iubesc ei înșiși. Și cu aceasta răspund în parte îngrijorării și uimirii minerilor, că de ce obținînd dl. Iliescu, un procent de 39,4 la sută, cînd poporul nostru n-a cunoscut niciodată democrația, obișnuit fiind cu voievozi, domni, regi, conducători (fasciști sau comuniști)?

Dar poate că merită cîte un cuvînt și restul de 9 personalități propuse în sondaj simpatiei corespondenților. Să-i iau de jos în sus. Pe primul loc, dar, se află pastorul László Tökes, a cărui stea a început să pălească rapid de cînd s-a pozat surîzător, cu domnul Baker. De ce, nu pot să știu, dar este terminat ca om politic, dacă și-a dorit cumva să fie. Mircea Dinescu nu mai este disidentul de soarta căruia am tremurat toți ani de zile. Este un copil rîzgîiat al Revoluției. Cer numai o pădoresc să afiu). De ceva pot să-l asigur: încă nu e vindecat de iluzia că oamenii sînt în stare să fie așa cum i-ar vrea. Mai rămîne domnul Radu Cîmpeanu, căruia îi iau seama de departe: de ce a considerat necesar să participe și să plăteasă oalele sparte de alții? Nu pricep! Era să-l uit pe domnul Petre Mihai Băcanu. Are un singur cusur: e ziarist, nu șef de partid. El și cu unul, Andrei Viță, de la Cluj, sînt, buni-răi, cei mai inteligenți oameni politici care s-au manifestat pînă acum. Le urez succes!

FLOREA FUGARIU
București, 2 martie 1990

P.S. Cît este de greșită această caracterizare după trecerea a mai bine de 3 luni, și cît de greșită se va dovedi, în perspectivă imediată și mai îndelungată, vom vedea. Iată cîteva considerații ale statisticii raportate la rezultatul alegerilor de la 20 mai.

— procentul obținut de dl. „președinte" Iliescu dovedește un fenomen așteptat, de labilitate și inflație electorală al unor alegători obișnuiți cu ideea de conducător, în virtutea tradiției, nu e un vot **democratic**, dat în cunoștință de cauză de fiecare din cei 86%, ci un vot comunist, grefat de tradiții feudalo-iobăgiste. În bună tradiție românească, cînd Vodă era părăsit de armată, era automat pierdut și ajungea obiect al deriziunii și huidulelilor populare pînă trecea în Turcia, pe la Galați sau în Polonia, pe la Hotin;

— dl. Radu Cîmpeanu a primit un procent rezonabil acordat de tineretul instruit, urban, studențesc și muncitoresc. Va fi în stare să-l păstreze? Ține de temperamentul d-sale;

— d-na Doina Cornea este menționată pe eșichierul politic datorită tineretului cult și generos care și-a format propria imagine asupra d-sale. Nu participă la categoria **politic**, ci la categoria **sacru**. Ea e urîtă, ca orice profetesă a unei alte religii, superioară celei oficiale. E mai urîtă ca dl. Ion Rațiu;

— dl. Andrei Viță, copilul teribil al miniparlamentului, a dispărut. A pus în scenă o piesă de prost gust sau ne rezervă surprize?

— dl. Petre Mihai Băcanu face parte dintre puținii opozanți luați în seamă, cu îngrijorare reală, de dl. Iliescu personal. Își valorează de mai multe sute de ori greutatea, cu mustăți cu tot, în aur. Dele Dumnezeu să se țină bine!

n-au sărit muncitorii din București, să apere **templul sacru**. Pentru că muncitorii (din București, n.n. azi, 6 iunie) s-au aflat în coloanele de manifestanți, alături de tineretul studios, pe care-l iubesc și-l admiră, fără pic de invidie „de clasă". Societatea românească a evoluat, nu mai poate fi cumpărată cu salarii mari, privește cu dispreț pe cei care cer imperativ majorări de salarii neonorate.

La întrebarea următoare, dacă democrația înseamnă **exercitarea puterii de către popor**, au răspuns afirmativ 66,6 la sută, ceea ce ar avea de ce să ne bucure pe toți, dacă într-adevăr poporul ar exercita puterea prin delegații săi, obligați să-i respecte voința. Or, voința poporului este manevrată de politicieni înrăiți în rele, setoși de putere personală, pentru că altceva nu s-au priceput să facă în întreaga lor viață dedicată „fericirii" poporului, pe care l-au adus în sapă de lemn, ei și părinții lor. În loc să se retragă rușinați de pe scena publică, bucuroși că nu sînt trași la răspundere, se cramponează de putere și defilează pe ecranele televizoarelor, împăunîndu-se cu meritele **Scrisorii celor 6**, cînd, de fapt, era vorba de o răfuială între confrați (tovarăși). Iar poporul cască gura și mulțumește lui D-zeu și-și impregnează pe retine, aceleași obsedante figuri. Cum să nu suire de un an-doi, pentru confirmarea părerii mele. Andrei Pleșu și Gabriel Liiceanu, tinerii noștri filozofi, rămîne să ne convingă că sînt într-adevăr ceea ce tinerii entuziaști cred despre ei doi (că sînt filozofi, adică). Le urez și eu, dar știu că n-au nici o șansă, pentru că **este departe griva de iepure**. Pînă ce tineretul va lua legătură cu gîndirea occidentală, la sursă, au să mai poată purta fanionul lui Noica. Petre Roman, care a obținut numai 3,2%, inteligent, fermecător, tip leonin, are să piardă din pricina trufiei, dar are să se dea la fund numai o dată cu dl. Iliescu și Silviu Brucan, într-o nedespărțită triadă a fostului partid, pe care nu vreau să-l notez nici chiar cu minuscule. Vorba fabulei: „Racul, broasca și cu țînțarul. Într-o zi s-au adunat" etc. Doamna Doina Cornea are să treacă la cratiță și cărțile de rugăciuni, din ce în ce mai nedumerită, într-o lume pe care n-o să poată s-o mai înțeleagă. Adio, deci! Și-a împlinit vitejește și creștinește rolul. Domnul Octavian Paler care, după euforia Revoluției, ne-a purtat părintește de mînă prin mocirla miasmatică a postrevoluției feseniste, binemerită de la tot poporul român, chiar dacă vreodată, în trecut, va fi comis crima de naivitate de intelectual (nu știu despre d-sa nici dacă a fost sau nu membru de partid, și nici nu

Cîte decenii de singurătate?

Reluăm ideea sugerată de editorialul „Gazetei de București" care ne-a inspirat materialul intitulat „Frontul Singurătății Naționale".

În 1946, Blocul Partidelor Democratice „cîștiga" alegerile într-o manieră menită a nu lăsa dubii occidentului și mai ales pentru inocularea ideii că poporul îi vrea pe comuniști și numai pe ei. Se știe ce s-a întîmplat ulterior, matrapazlîcurile în urma cărora roșii au desființat partidele politice. Această acțiune, dirijată de la Kremlin, similară cu ceea ce se întîmplase după revoluția lui Lenin în Rusia, în special sub aspectul violenței, a propulsat plaga roșie de import, pe reprezentanții ei educați la CEKA stalinistă la conducerea țării. Și i-a ținut preț de patruzeci și trei de ani de guvernare solitară. A fost bine. Pentru comuniști, pentru mîna de viitori burghezi proletari. Și-au consolidat puterea prin orice fel de mijloace posibile, chiar și prin cele ce omului obișnuit i s-ar fi părut imposibile. Situația politică s-a degradat în așa măsură încît șurubul strîns treptat a transformat grupul minuscul de la conducere într-un „cor antic" al susținerii autocrației și supunerii oarbe. Finalul anului trecut ne-a trezit speranța democrației reale. Speranța nu ne-am pierdut-o. Nici recăpătatul gust al libertății, al cuvîntului liber. Victoria Frontului în alegerile de la 20 mai ,ajustată atît cît să-i ofere majoritatea absolută a creat o senzație amară de deja vu. Ceea ce de fapt am fost nevoiți să suportăm în cele peste patru decenii de guvernare comunistă absolută. Foamea de putere, disperarea cu care liderii PCR s-au agățat de ea, legile și decretele menite să asigure dinastiei comuniste un eventual imperiu de 1000 de ani. De singurătate. De supremație absolută. Că „n-a ținut" este conform proverbului: socoteala de acasă nu se potrivește cu cea... mondială. A trebuit să dispară Ceaușescu. A trebuit să existe o Revoluție. A trebuit să confirmăm, în urma scrutinului, conducerea țării. Pentru doi ani și jumătate. Sau, Doamne ferește, pentru alți zeci de ani de însingurare în palatele hulitului tiran.

D. SIMION

Prea multă ață albă

[illegible] Cum au luptele tovarăși din [illegible] ne vor [illegible] prezentați drumul [illegible] inteleșenii din Piața Universității [illegible] ziua [illegible] mai puțin timeri au venit [illegible] fața televiziei TVR pentru a protesta în mod pașnic.

Cum au luptele tovarăși din [illegible] ne arăta un octogenar — jenat și el de „scenariul" care-i fusese impus — cu două pulovere la brațe și cîteva birtii de 100 lei pe care le-ar fi primit pentru a striga jos, dar nu știa ce și pe cine. Numărînd, cu aproximație, participanții și știind că un pulover costă cîteva sute, la care am adăuga și banii pești, ar reieși cîteva sute de mii de lei. Dacă mai socotim că asemenea manifestații au loc aproape zilnic în Capitală, dar și în multe orașe din țară, înseamnă că în spatele acestor manifestanți se află un nababi nebun, pentru că:

1. Președintele „ales" este surd.
2. Guvernul este mut.
3. Conducerea, în totalitate, este oarbă.

Și atunci pentru ce să „investești"? Ca să dai posibilitatea televiziunii să „demaște" pe acești „îmbogățiți" din strigăt: Jos...

Scenariul, de cea mai proastă calitate, l-a împiedicat și pe acel „cumpărat" să spună ce ar fi urmat după... Jos. Ar fi pătat proaspăta firmă a unui președinte „ales" și a unor guvernanți ce duc țara de rîpă.

Vom vedea cîte din [illegible] ale [illegible] pentru [illegible] figuri [illegible] ? Și în ce constau ?

Vom vedea oare pe George Marțian [illegible] pe creștini și la [illegible] și în corn al abundenței ?

Ne vor arăta oare pe acei politicieni care au ajutorul bazoanelor poporului, umplînd de sînge tineri și tinere au ajuns „piața Universității"?

Vom vedea cumva și pe polițiștii care „dijmuiesc", înșurubați ? Îi vom vedea oare pe acești valuri apărători ai ordinii F.S.N. fumînd și ei Carpați sau Top ?

Dragi tovarăși de la televiziune, schimbați măcar ața. E prea albă pentru aceste zile negre. Și se vede !

B. MIHAI

P.S. Cîteva întrebări pentru acel tînăr persona) care vrea să scape repede de „banii și poloarcele primite cadou". Cu cîștig la zece ori la Televiziune ? Este numărul în slujba securității ? (După tumultul ce-a-ar părea că da) ! Dacă are patru copii, atunci de ce merge feleleu pe stradă și nu-și ajută soția ? Dacă lucrează în altă parte decît poliție, armată, securitate, nu-i va fi rușine de colegi pentru că a acceptat să împroaște cu noroi sute de semeni de ai lui, fără a fi vinovați cu ceva ? Și ca ultimă întrebare: Cu ce l-a recompensat această înaltă fare peste 10 etaje) instituție, dreaptă (este construită, firește, pe verticală) și pură, precum cei patru copii ai săi ?

Printre „apărătorii" televiziunii (ii vedeți cît de „frumos" privesc pe sub cozoroace) se află și acest civil, cu mîinile în buzunare, care nu este altul decît Marin Postelnicu, nepotul sinistrului Tudor Postelnicu. La așa oameni, o pază pe măsură.

ENIGME (9)

Părintele Arsenie, proorocul din buncăr

„Biserica de pe pămînt se numește luptătoare pentru că acei inși din obște se lupță în ei înșiși cu trupul, cu lumea și cu diavolul sub povățuirea Bisericii. Păstorirea Bisericii urmărește ca nici unul din fiii Tatălui să nu se învrăjbească în ei înșiși, sau să se rupă din obștea și din duhul dragostei lui Hristos. Căci ei unește iubirea, deci nimeni nu se mîntuește răzleș, ci numai în obște. Biserica din ceruri se numește biruitoare, fiind alcătuită din obștea bunilor biruitori mucenici, a sfinților slujitori și cuvioși și a tuturor sfinților purtători și mărturisitori de Dumnezeu (Apoc. 12, 11), unde sînt așteptați toți ucenicii Domnului, care vor mai fi pînă la sfîrșitul veacului (Apoc. 17). Unii s-au învrednicit înșă de aici să petrească nevăzut cu sfinții, să fie de aici să petrească nevăzut cu sfinții, să fie cercetați de Maica Domnului și de puteri cerești și chiar pe Domnul să-L vadă. E cunoscută întoarcerea lui Pavel pe drumul Damascului (Apoc. 26, 12—18) și răpirea lui din Raiul (2 Cor. 12—4). Calea mîntuirii, prin urmare, e de pe pămînt la cer, ca a unor ce știu că s-au eliberat și iertați la Dumnezeu ne întoarcem și lăsăm lumea. Ferice cine se întoarce !"

Fîntînile pline cu apă!

Cele de mai sus sînt o parte din cuvintele cu putere de vrajă a credinței, lăsate de părintele Arsenie în cartea sa **„Cărarea Împărăției"**. O carte plină de lumina înțelepciunii acestui Mesia al neamului românesc. Licențiat în teologie, pictură și medicină, indiscutabil de valoarea renascentistă a unui Michelangelo, părintele Arsenie, pe lîngă alinarea suferințelor, a fost înzestrat de Dumnezeu cu harul intuirii gîndului omenesc și al prezicerii viitorului. Numele său a străbătut Țara magnetizînd speranțele boinavilor care au pornit în căutarea Sa. Însăși istoria Izvorului Tămăduirii, atestat documentar în sec. 16, aflat la un kilometru depărtare de Mănăstirea Brâncoveanu de la Simbăta de Sus, jud. Brașov (mănăstire în care părintele Arsenie și-a petrecut cea mai mare parte a vieții), este uluitoare: Într-o zi Sfinția Sa se ruga pentru neputințele oamenilor și plîngea. Pe locul unde au căzut lacrimile Sale a țîșnit un izvor ! Acest izvor a vindecat, sub rugăciunile preotului, sute de oameni. Un inginer din Brașov, cu oasele picioarelor intrate în putrefacție, a fost transportat acolo, a băut din apa Izvorului și a plecat vindecat ! O femeie a venit în cîrje și s-a întors acasă pe propriile-i picioare ! Și exemplele pot continua, dar altceva ne-am propus în articolul de față. În anii de după '46, Părintele, care trăia într-un schit din apropiere, a fost arestat fiind declarat legionar (de fapt anticomunist) și a executat opt ani de închisoare, ulterior revenind la Mănăstirea Brâncoveanu. Din ordin dejist, apoi ceaușist, a rămas în permanentă atenție a securității. E de reținut însă o întîmplare de cînd Sfinția Sa era tînăr. La acest renumit lăcaș al Domnului au venit Regina Maria și Regele Mihai care, copil fiind, trăgea cu un pistol cu ventuze de cauciuc în picturile de pe pereți. Intrînd, Părintele a zis: „Într-un lăcaș aflat sub Duhul lui Dumnezeu trebuie să aveți grijă de copii". Intrigată, Regina s-a adresat suitei sale în limba franceză: „Cine-i acesta zdreanța de călugăr ?" Înțelegînd, Părintele Arsenie i-a răspuns în engleză: „Un slujitor al Domnului !" Uimită și rușinată, Regina a îngenunchiat și a cerut iertare. Însă altceva e și mai semnificativ: după una din restaurări, în naosul Bisericii a fost pictat Regele Mihai. Prin anii '80, o echipă de ceceiști, ajunsă aici, s-a „ambalat", unul dintre ei începînd să înjure în plină slujbă, furios că a fost pictat Regele Mihai și nu Ceaușescu ! S-au dat dispozițiile de rigoare și tovarășul a luat locul Regelui ! Dar la următoarea restaurare pictura a fost spălată și Regele a ieșit din nou la suprafață ! De altfel e știut că Părintele Arsenie nu era văzut cu ochi buni de guvern și bineînțeles (?!) nici de mai marii ierarhiei Bisericești ! Totuși harul Său le impunea respect și teamă. Spre sfîrșitul anului trecut, fiind grav bolnav, a fost transportat de la Drăgănească la Bușteni unde Sfinția Sa a primit o vizită ciudată: Ceaușescu în persoană ! „Spune-mi, i s-a adresat analfabetul, plec în Iran, mă voi mai întoarce ?". „Ai să te-ntorci, dar pe 25 decembrie, la orele 19, vei muri și voi muri și eu de mîna ta !" A doua zi, trei securiști l-au urcat pe părinte pe o tanchetă și dus a fost ! De-atunci nu L-a mai văzut nimeni. Cît despre cîrtița roșie, proorocirea s-a adeverit întocmai. Iată însă și altceva: În 1985, în jurul Mănăstirii Brâncoveanu a început construirea unei Cetăți. Bineînțeles cu aprobare de „sus" și cu o parte din lucrătorii de la Casa Republicii. O vizită recentă la Simbăta a adeverit prezicerile! [illegible] ce [illegible] ran, unde [illegible] parlamente", [illegible] veni din [illegible] depărtat, se [illegible] clar, ale [illegible] Și [illegible] „chilie", [illegible] metri și jumătate, [illegible] fiecare telefon ! [illegible] cu rămînă telefonul. [illegible] dori [illegible] de un [illegible] fundațiile [illegible] cîme de [illegible] teran [illegible] și poată adăpost [illegible] este prima mănăstire [illegible] din lume ! Iar, deasupra [illegible] este un [illegible] epusele Părintelui Arsenie s-au adeverit: „Ziua o să vedeți fîntînile pline cu apă și vă așteptați la vremea de [illegible] ge ! În decembrie va fi Revoluție !". În continuarea acestei prezicări, a mai adăugat ceva și pentru mieii [illegible] veri a anului 1990... Se pare că poporul român va scăpa, în fine, de comuniști !

De o atracție fascinantă și un realism înfiorător prin îndeplinirea lor, proorocirile Părintelui Arsenie, poate prima victimă a Revoluției din Decembrie, copleșesc prin telepatizare, mărturisire sufletească și, nu în ultimul rînd, Har. Iată de ce ne propunem să vă prezentăm în serial și ulterior, cu ajutorul unei edituri, cartea lui **CĂRAREA ÎMPĂRĂȚIEI**, o parte din celebrele Sale SLUJBE și, de ce nu !, o carte a înșiși viața NEMURITORULUI PĂRINTE ARSENIE !

ILIE COSTACHE

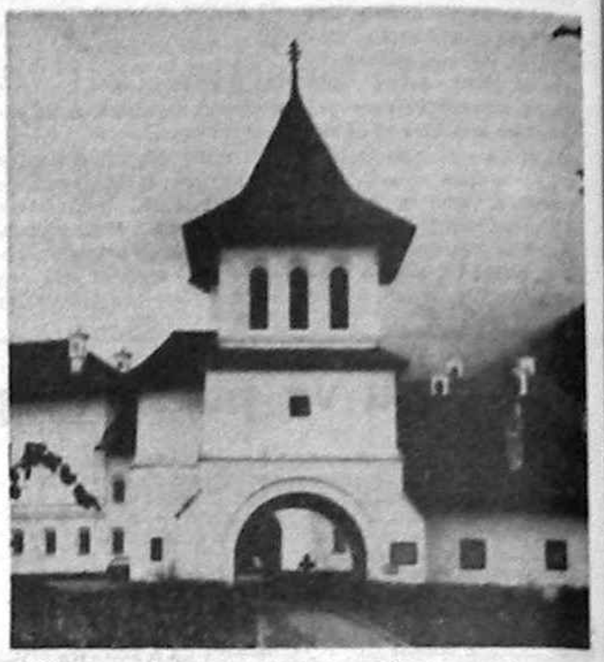

Astfel arată zidurile din subteranul cetății, în majoritatea lor atingînd grosimea de 1 metru.

Cetatea a cărei construcție, în jurul Mănăstirii Brâncoveanu a început, din ordinul lui Ceaușescu, în 1985. E vorba de prima Mănăstire-buncăr din lume ?!

FOTO: PETER GHEORGHE

Parlament '90

(Urmare din pag. 1)

mentar în totalitatea membrilor Adunării Deputaților. „Acest articol astfel formulat, instituia, dreptul la cuvînt pe baza componenței numerice a fiecărui grup parlamentar, situa deci cantitatea înaintea calității, **privind pe un deputat din opoziție de dreptul și obligația sa de a-și spune cuvîntul într-o problemă în care ar fi putut aduce îmbunătățiri majore. Considerat, pe bună dreptate, antiparlamentar, alineatul citat a fost eliminat prin vot majoritar.**

S-a instituit o comisie pentru redactarea unui Regulament care dacă nu va reuși să impună votul secret, va afecta orientarea spre democrație a proaspătului for. Așa cum am arătat într-un articol precedent, Regulamentul are o importanță primordială în aceste momente cînd se încearcă reașezarea pe baze democratice a instituțiilor noastre și nu trebuie minimalizat, ca o „chestiune ad procedură". Numai un Regulament democratic permite elaborarea unor legi pe măsură.

Exasperați de mulțimea intervențiilor în probleme de procedură, considerate minore, doi deputați cu reminiscențe clare din perioada dictatorială au considerat „obstrucție" propunerile de modificare a unor articole și au cerut „limitarea" dreptului la cuvînt. Sînt termeni care dacă nu vor fi eliminați din mentalitatea unora vor afecta nu numai nivelul ci și rezultatele dezbaterilor căci adevărul, atît de greu de determinat, reiese mai limpede din opoziția de idei. Repetăm: o opoziție **constructivă e condiționată de o majoritate constructivă.**

Membrii și simpatizanții organizației P.N.Ț.-c.d. FETEȘTI — Ialomița și din comunele limitrofe sînt convocați să participe la adunarea generală care va avea loc sîmbătă, 16 iunie a.c., ora 10, la sediul din str. Viitorului nr. 26 (cămin nefamiliști) — vis-a-vis de Școala nr. 8, Fetești.

COMUNICAT

Biroul de presă al Asociației „21 Decembrie" este împuternicit să aducă la cunoștință următoarele:

Organizarea unor sindicate puternice, izvorîte din însăși voința salariaților întreprinderilor și instituțiilor, este una din condițiile de bază ale democrației. În acest sens, existența mai multor centrale sindicale, a mai multor federații sindicale, constituie un fenomen normal într-un stat democratic.

În consecință, atragem atenția, că atribuirea integrală și unilaterală a patrimoniului fostei UGSR unei singure centrale sindicale, bazate de altfel pe fostele structuri sindicale tip comunist, este un act abuziv, acest patrimoniu trebuind să fie returnat tuturor celor cărora le aparține de drept: muncitori, țărani, intelectuali, funcționari, indiferent de centrala sindicală din care fac parte.

În sensul celor exprimate mai sus, Asociația „21 Decembrie" se solidarizează cu CONFEDERAȚIA SINDICALĂ FRĂȚIA în toate acțiunile sale pentru recuperarea a ceea ce se cuvine de drept fiecăruia dintre foștii cotizanți ai UGSR.

Asociația „21 Decembrie",
NANCU ALEXANDRU
Președinte

Nouă întrebări și șase răspunsuri privind privatizarea

(Urmare din pag. 1)

rea prin răspunsul COLABORARE — AVANTAJ RECIPROC. Dl. Paul Grigorescu susține ideea cointeresării materiale. Șeful secției Prelucrări mecanice, dl. Gheorghe Antoniu, răspunde mai simplu: interes comun. Controlorul Mihai Ștefan vede interesul ambelor părți. Singura reținere vine din partea d-nei Doina Stănciulescu, dînsa avansînd două mari semne de întrebare: NEÎNCREDEREA — TEAMA LA ÎNCEPUT DE DRUM. La a treia întrebare, dl. Lucrețiu Mincu răspunde: RENTABILIZARE, REDRESAREA ECONOMIEI. Doina Stănciulescu și Paul Grigorescu au răspuns comun: RIDICAREA NIVELULUI DE TRAI, STIMULAREA IDEILOR CREATOARE, O BUNĂ BAZĂ MATERIALĂ. Inginerul Antoniu Gheorghe: O CREȘTERE A RENTABILITĂȚII, O ȘANSĂ PENTRU AFIRMAREA PERSONALITĂȚII ÎN DOMENIUL PROFESIONAL, CREȘTEREA CALITĂȚII MUNCII FIECĂRUIA. Inginerul Alexandru Andrei insistă asupra promovării unor metode de conducere modernă, la baza cărora trebuie să stea COMPETENȚA PROFESIONALĂ. Numai așa va ieși în relief rentabilizarea produselor și creșterea implicită a beneficiilor.

În privința șomajului, tehniciana Doina Stănciulescu e categorică: ATÎT TIMP CÎT STĂPÎNEȘTI BINE MESERIA, EȘTI STĂPÎN PE CUNOȘTINȚELE ACUMULATE — NU POȚI DEVENI ȘOMER. Inginerul Gheorghe Antoniu susține că vor deveni șomeri cei folosiți în activități nerentabile, cei slab pregătiți profesional.

Electricianul Paul Grigorescu insistă asupra unui singur punct: la producția realizată la ora actuală, numărul scriptic al salariaților e mult prea mare. Șeful atelierului Acoperiri metalice — dl. Lucrețiu Mincu nu neagă existența viitorilor șomeri, dar ei pot lucra în sfera serviciilor (electronisti, instalatori, constructori).

Ing. Andrei Alexandru e mult mai hotărît. Vor exista șomeri, dar acest lucru nu trebuie să sperie pe nimeni. Rezolvarea problemei o văd în apariția unor noi locuri de muncă, printr-o politică corectă a asigurării asistenței sociale și ajutorului de șomaj.

În privința acționarilor, Doina Stănciulescu are încă rețineri. Lipsa unei experiențe, mirajul îmbogățirii e prea mare.

Ing. Gheorghe Antoniu îi surîde ideea, dar, totuși, condiționată: toți să participe cu părți egale.

Controlorul Mihai Ștefan votează „pentru", Dl. Lucrețiu Mincu susține cu „Da".

Reținerea d-lui Paul Grigorescu e argumentată de lipsa unui cadru legal bine definit, pînă atunci nu putem discuta această problemă.

Inginerul Andrei Alexandru dezvoltă ideea asigurării de către stat a unor credite pe termen lung, cu dobînzi mici; banii rezultați din împrumut să fie investiți în acțiuni.

Privatizarea e singura formă de redresare a economiei, susțin: Doina Sănciulescu, Mihai Ștefan, ing. Andrei Alexandru, ea fiind singura formă de prosperitate. Dl. Paul Grigorescu și Lucrețiu Mincu întrevăd întreprinderi mixte cu participare de capital străin. Șeful secției Prelucrări mecanice dezvoltă ideea schimbării profilului întreprinderii, pentru rentabilizare, pentru profilarea pe produse cerute de piață, pentru import masiv de tehnologii.

În opțiunea d-lui ing. Alexandru, introducerea de capital străin ar aduce, cu siguranță, o rapidă dezvoltare, dezvoltare realizată prin introducerea de tehnologii noi, prin accesul la documentații, prin procurarea unor documentații străine competitive pe plan internațional. Introducerea de capital străin trebuie să-i asigure muncitorului o cotă parte din salariu în devize.

Dl. Mincu Ion speră într-o bună dezvoltare tehnică, modernizare, desfacere asigurată.

Paul Grigorescu susține că e singura șansă de redresare a economiei.

Controlorul Mihai Ștefan exemplifică prin: tehnologii noi, produse noi, beneficii mari.

Rentabilizarea, ridicarea nivelului de trai, iată punctul de vedere al d-nei Doina Stănciulescu.

Dl. ing. Gheorghe Antoniu corelează rentabilizarea întreprinderii cu beneficiul direct al salariaților.

Muncitorii se tem de privatizare pentru că nici nu știu mare lucru despre acest deziderat. Ajutorul de șomaj trebuie astfel calculat încît să asigure celui în cauză un trai decent în condițiile în care salariul va crește în mod substanțial, susține dl. ing. Andrei Alexandru.

Tehniciana Doina Stănciulescu afirmă: Am fost obligați să lucrăm în colectiv; cei slab pregătiți se tem să lucreze individual.

Ing. Antoniu Gheorghe are un singur răspuns: Privatizarea va aduce în mod indiscutabil șomajul.

Frica de muncă, obligația unui salariu asigurat, separarea valorilor, vor îngroșa coloana șomerilor — susține Mihai Ștefan.

Cei care nu stăpînesc bine meseria au fost privilegiați prin funcții și politica dusă — e normal să se teamă de șomaj — afirmă dl. Paul Grigorescu.

Rolul educației comuniste și-a pus prea mult amprenta în viața întreprinderilor. Lipsa de încredere în forțele proprii, neîncrederea că ar putea lucra și altceva, în mod obligatoriu duce la frica de șomaj — afirmă dl. Lucrețiu Mincu.

La ultima întrebare, cea privind rolul sindicatelor în relație cu patronul, răspunsurile au aceleași numitor comun: prin sindicat muncitorul simte că-i asigurat, i se imprimă încredere, aici e capitalul lui moral; sindicatul îi apără interesele lui, îi este mediator în litigii, menține un echilibru permanent, supraveghează respectarea contractului. De un sindicat gen „FRĂȚIA", nu liber precum fostul UGSR, are nevoie muncitorul.

PIRUETE

COPPA DEL MONDO

Coppa del Mondo a început sub zodia imprevizibilului, într-o atmosferă de suprarealitate ca-n prozele inconfundabile ale scriitorilor sud-americani. Argentina, campioana lumii, de la care se aștepta un regal fotbalistic, este îngenunchiată în chiar meciul onorant al debutului, de o echipă din lumea a patra a fotbalului, Camerunul, cu nume exotice, scrîșnite, sfărîmate în silabe precum coaja unei nuci de cocos plesnind între dinții puternici ai africanilor.

★

Cum Papa Ioan Paul al II-lea a sfințit stadionul, pentru alungarea maleficilor, refuz să cred în lucrarea ocultă a șamanilor africani care ar fi confecționat amulete miraculoase. Mai de grabă, argentinienii au fost îngenunchiați sub dubla povară, a oboselii și a gloriei. Să nu uităm că echipa lui Bilardo este un team aflat pe panta declinului, în preajma sfîrșitului de ciclu competitiv al unei generații.

★

Pe gazon fiecare echipă a interpretat partitura pe care o cunoștea cel mai bine: argentinienii, un **tango** obosit, jumătate trist, jumătate melancolic, dirijați de un Maradona izolat și înaingurat, de parcă ar fi vrut să ilustreze reflecțiile lui Martinez Estrada despre copleșitoarea tristețe a omului din pampas, cînd norocul își întoarce fața de la el. Mi-a plăcut doar Caniggia, cu dezinvoltura și temperamentul exploziv, moștenite probabil de la strămoșii săi peninsulari. În rest, un Bilardo fără fier, descumpănit și poate excesiv sentimental în a refuza primenirea garniturii care l-a urcat pe culmile gloriei în urmă cu patru ani. De partea cealaltă, Camerunul, cu Omam Biyik, Makanaky, N'Dip, și ceilalți, evoluau în ritmul unor tamtamuri nevăzute ce însoțesc o mare ceremonie: exploziv și agresiv totodată.

Nu a fost un meci frumos. A fost o lecție de viață. Nu a fost vorba de o întrecere între bogați și săraci (am aflat că și în preajma echipei camerunezе se învîrt foarte mulți bani) ci de o înfruntare între orgoliul nemăsurat al outsiderului și suficiența vinovată și puțin trufașă a campionilor. Iar trufia este un păcat care se plătește. De aceea, cred că argentinienii s-au bătut singuri, în clipele în care au privit de sus partenerul de întrecere.

★

Sîmbătă după amiază, la Bari, pe cel mai frumos stadion al Europei, un stadion „pentru mileniul trei", cum spun italienii, călușul românesc a fost mai dinamic și mai spectaculos decît cazaciokul rusesc, care seamănă tot mai mult cu o sonată pentru pian ca acelea cîntate în piesele cu Cehov.

Băieții noștri, bine motivați psihologic și îndrumați tactic, au jucat ca o echipă din elita fotbalului mondial. Deși drumul spre înalta societate este anevoios, dacă tricolorii vor juca în aceeași manieră, lor adăugîndu-li-se și Hagi, nu ne-ar mira să atingem faza semifinalelor. Avem o **echipă frumoasă** așa cum era frumoasă echipa Franței în 1982 sau a Danemarcei la Mondialul mexican. Pe la începutul anului, un ghicitor de nu știu unde, studiind potrivirea astrelor, vedea echipa României cîștigătoare a Coppei del Mondo.

După startul acestui campionat mondial începem parcă să credem în negustorii de miracole.

ARLECHINO

P.S. 1: La sfîrșitul meciului România — U.R.S.S., vrînd să-și arate bucuria în fața unui grup de sovietici, un bucureștean mucalit striga cu gesturi largi: „Illescu — Gorbaciov: „2—0".

Așa să fie ?
Așa să fie.

P.S. 2: Surprizele se țin lanț. Olanda — Egipt 1—1 ! Astă seară reprezentativa României întîlnește echipa Camerunului. O victorie a tricolorilor înseamnă calificarea în „optimi". Mult succes !

NEGUSTORII DE MIRACOLE

„Interesele muncitorilor români sînt foarte asemănătoare cu interesele muncitorilor din alte țări"

(Urmare din pag. 1)

A.O.: Noi, cei din mișcarea sindicală, nu dorim nespărat să luptăm cu puterea. Nu dorim să luptăm pentru siguranță socială, pentru condiții sociale și economice mai bune pentru membrii noștri. Sindicatul nu este guvern și nu trebuie să devină „guvern". Cele două noțiuni nu trebuie confundate.

Toți acceptăm că este nevoie de sacrificiu pentru realizarea unor transformări. Foarte adesea, guvernele nedemocratice (chiar și cele democratice uneori) cer numai unor categorii de oameni să poarte răspunderea sacrificiului. Așa că unul din rolurile sindicatelor este să impună o mai echitabilă distribuire a acestui sacrificiu. Pentru ca reformele să reușească, guvernul trebuie să poată și să dorească să profite și de competența sindicatelor. Un sindicat slab, un sindicat nedemocratic, nu poate beneficia de competența membrilor săi și nu poate oferi această competență. Un sindicat puternic și independent poate fi un aliat de nădejde al unui guvern dispus la deschidere, la dialog, la reforme. El poate ajuta guvernul să introducă reforme foarte dure atîta timp cît muncitorii sînt convinși că distribuția efortului va fi echitabilă, că ulterior nivelul de viață va crește și nu va spori numai profitul celor din afara sferei producătorilor. Acest lucru ar fi bine să-l știe și cei care nu doresc constituirea unor sindicate independente puternice, unite în jurul unor idei comune, puse în slujba salariaților.

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă P.O. Box. 12-201, telex 10376 prsfir București, Calea Griviței nr 64—66.

Tiparul: Combinatul poligrafic București

www.sorinel.ro